AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

OCTOBER 15, 1965 — No. 719 — 21st YEAR OF PUBLICATION

REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

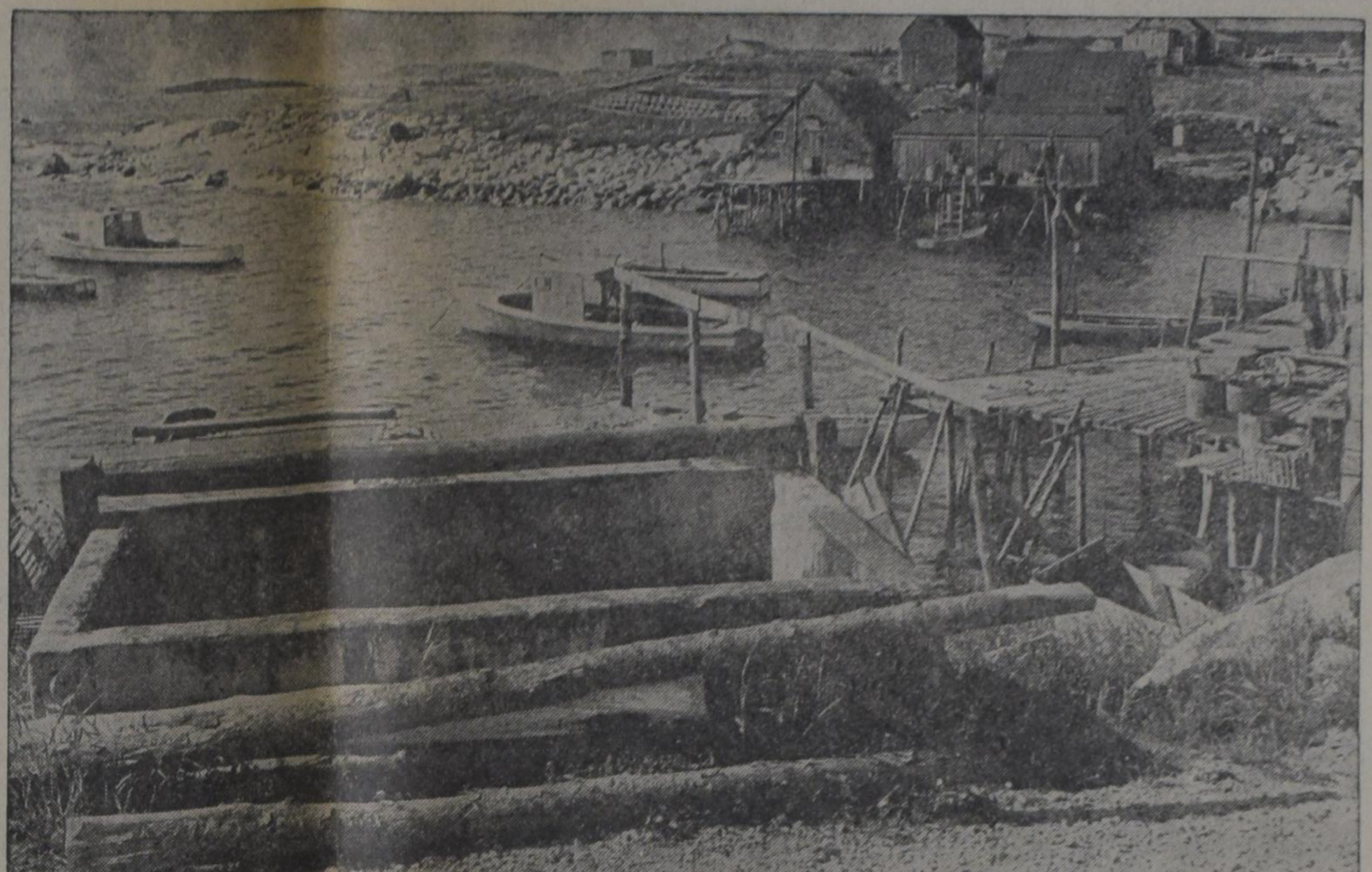

PEGGY'S COVE IN NOVA SCOTIA,

dat bekend staat als de meest gefotografeerde plek in Noord Amerika. Telkens weer keren de bezoekers hier terug om te genieten van het weergaloze uitzicht op de steile rotswanden met de ver vooruitspringende reuzentreden in het grijze graniet; de op palen gebouwde vishutten langs de kust, de boten in de kleine haventjes en het huizenhoog opspattende water waar de branding op de rotsen beukt. Het geheel heeft een adembenemende schoonheid, die men nergens anders aantreft.

(Photo by Boris Spremo, Globe and Mail.)

Geen Monopolie

Dominee Leighton Ford is met zijn zwager, Dr. Billy Graham, deze zomer in Vancouver geweest. Zij hebben samen, geassisteerd door hun medewerkers, aan ruim twee honderd en dertig duizend mensen het evangelie gepredikt. Van al deze mensen zijn er ruim drie en dertig honderd geweest, die direct na deze prediking verklaard hebben verder met Jezus Christus als hun Zaligmaker te willen leven.

Buiten deze massale samenkomsten om, hebben Leighton Ford de leden van de International Woodworkers of America (I.W.A.), en Homer James de farmers toegesproken, terwijl een Chinees medewerker het evangelie aan zijn landgenoten in hun landstaal heeft gebracht.

Fout, zeggen nu sommige christenen. Helemaal fout.

Heerlijk, zeggen anderen. Onzegbaar heerlijk.

Een lezer van ons blad, die het alles in Vancouver heeft meegemaakt, kon het niet voor zich houden en heeft een stuk aan ons blad gezonden, om anderen deelgenoot te maken van zijn dankbaarheid. Wij namen dit op in ons blad van 17 september j.l.

Een andere lezer, die weliswaar niet ooggetuige is geweest, maar toch wel genoeg van de Graham crusades af weet, is er ernstig over verontrust en heeft ons eveneens geschreven.

Wij zullen de laatste schrijver gelijk recht laten wedervaren en zijn brief naar de zakelijke inhoud hieronder weergeven.

Na er eerst op gewezen te hebben, dat het hem niet duidelijk is hoe in deze "crusades" b.v. een christian reformed church kan samenwerken met de United Church met haar "new curriculum", gaat de schrijver verder:

> "Dan Mr. Graham zelf, die naar art. 35 Ned. Gel. Belijdenis de doop der kinderen verdoemd. Zijn deze dingen maar betrekkelijk? Wordt inzake de kinderdoop de Schrift nagesproken of niet? Moeten wij het biblicisme en de onschriftuurlijke verbondsopvatting der baptisten maar voor lief nemen?
>
> 3312 mensen zijn naar voren gekomen. 55 ervan zijn doorgestuurd naar de Chr. Ref. Church. Waar zijn die andere arme schapen naar toegestuurd? Een deel naar de United Church?
>
> Miss Johanna Timmer, analiserend het curriculum van de United Church, noemde het 'how the devil undermines the truth" (zie C.C. van 20 juli, 1965).
>
> Er is echter nog een ander ding, dat mogelijk nog erger is. 'Leighton Ford bracht het evangelie aan union members toen hij de I.W.A. officials en haar leden toesprak in de I.W.A. hall.' Wel, dat is toch de klap op de vuurpijl. Hoe is het evangelie daar gepredikt? Op de manier van Lucas 3:13? *) Zodat die prediking daar zeer ontdekkend is geweest? Is daar evenals in Lucas 3 op zeer concrete zonden gewezen? Dus dat die union officials zich hebben te bekeren van hun tirannie en van hun blackmailing, van hun unlimited power en van de 'corruption in their union leadership'? Dat zij hun constituties en praktijken in overeenstemming moeten brengen met de Heilige Schrift? In C.C. van 27 augustus 1965 hebben wij kunnen lezen hoe de praktijken van die I.W.A. zijn. Daar vinden wij de namen van Dick Van der Velde, Henry Claus en Wilfred Toop, die om hun christelijk geloof door deze I.W.A. uit hun brood zijn gestoten. Deze union leaders zitten met een vroom gezicht naar Mr. Ford te luisteren. Zijn zij geen christenen? Zij staan zo maar hun gebouw af voor de verkondiging van het evangelie.
>
> Dit is het nu, de C.L.A.C. vecht onder meer tegen de tirannie van de "big unions" en hier wordt door een dergelijke evangelisatie de actie in de wielen gereden. Ik weet, dat vele leden van de C.L.A.C. lid zijn van de chr. ref. church. Het moet toch wel hard voor hen zijn, dat hun kerk samenwerkt met mensen, die gaan spreken voor de I.W.A., die leden van hun kerk uit hun brood stoot, omdat zij vasthouden aan het evangelie van Christus. De I.W.A., die zo graag het evangelie hoort, zal Mr. Antonides niet uitnodigen, hoewel deze toch het Woord Gods tracht te brengen op sociaal gebied. Integendeel, zij zullen alles doen om deze christelijke arbeid te vernietigen.
>
> In dezelfde stad Vancouver is kortgeleden een staking geweest van grafdelvers. Het was geen staking om lonen maar om "compulsory membership". De betreffende ondernemingen toonden ruggegraat te hebben en wensten het recht van "freedom of association" voor hun employees niet te verkopen. De union vreesde de strijd te verliezen. Toen riepen zij de hulp van de kerken in. En het hielp. De clergymen onder leiding van Rev. Giffin legden hun gewicht in de schaal en het gevolg was: "compulsory membership".

Tot zover onze briefschrijver.

Hieruit blijkt opnieuw hoe scherp de meningen tegenover elkaar kunnen staan. Wij hebben daarvan trouwens al eerder kennis kunnen nemen in de kerkelijke pers, nog niet zo erg lang geleden. Wat de een enthousiast aangrijpt, wijst de ander zeer beslist af. En beiden doen dit uit overtuiging dat hun standpunt schriftuurlijk is.

Wij gaan daar nu geen debat over beginnen, maar wij moeten daarover onze gedachten wel laten gaan.

Het gaat niet over de vraag of samenwerking tussen verschillende kerken nodig is, maar het gaat om de evangelieverkondiging. Weet u, daar gaat iemand als Rev. Leighton Ford de I.W.A. hall binnen om het evangelie te verkondigen. Fout, zeggen sommigen, want die I.W.A. heeft alleen haar gebouw afgestaan om een goede indruk naar buiten te maken. Maar nu moeten we voorzichtig zijn, want wat ons interesseert is niet zozeer wat de I.W.A. mensen in gedachten hadden, maar dat het Woord van God tot hen gebracht is. Dat is toch het essentiële in evangelisatie. Niet dat ik een staffel kan bijhouden wie er bij gekomen is en wie er afgevallen zijn. Maar evangelisatie is het Woord brengen. Of dit bekeringen tot gevolg hebben mag, is een zaak van de Heilige Geest.

Waarom kreeg Paulus een kans om op de Areopagus te spreken? Omdat die Atheners christenen waren? O neen, alleen omdat "zij voor niets anders tijd over hadden, dan om iets nieuws te zeggen of te horen." (Hand. 17:21). En Paulus heeft maar wat graag die gelegenheid aangegrepen.

Als iemand van de middernachtzending donker Amsterdam intrekt, betekent dat toch niet, dat hij instemt met de praktijken van donker Amsterdam? Die man doet dat om daar het evangelie der bevrijding te prediken, — en dat gaat dwars tegen de politiek van donker Amsterdam in.

Wij zien het gevaar wel waar onze briefschrijver op wijzen wil. Hij is het niet eens met de opvattingen van dr. Graham. Hij houdt zich liever bij de vijf artikelen tegen de Remonstranten en wil de kinderdoop hoog houden. Daarin vallen wij hem bij. En er is ongetwijfeld bij sommigen een tendens om terwille van de samenwerking de eigen opvattingen maar prijs te geven. Dit gevaar is reëel en er wordt in calvinistische kringen niet genoeg aandacht gegeven aan het kweken van een welgefundeerde levensbeschouwing. Deden wij dit meer, dan zouden wij anderen (ook andere christenen) tot groter zegen kunnen zijn.

Maar wij moeten daarbij niet tot het uiterste vervallen, door een zekere exclusiviteit voor onze kerk of voor onze opvatting op te eisen. Dit zou zoiets worden als dat incident, dat de discipelen van de Heiland meemaakten. "Meester, wij hebben iemand, die ons niet volgt, in uw naam boze geesten zien uitdrijven en wij wilden het hem beletten, omdat hij ons niet volgde." Wij behoeven maar een klein beetje verder te gaan en wij zeggen, "omdat hij onze opvattingen niet deelde" of "omdat hij niet tot onze kerk behoorde." Maar Jezus wil van déze begrenzing niets weten. "Belet het hem niet, want er is niemand, die een kracht doen zal in mijn naam, en kort daarna smadelijk van Mij zal kunnen spreken. Want wie niet tégen ons is, is vóór ons!"

Dit heft de verschillen niet op. En dit betekent niet, dat het daarom van weinig belang is, hoe wij over de dingen denken. Een belijdenis is geen dood ding, het is geen akte die je eens maakt en haar daarna in het archief kan opbergen. Een belijdenis is nog steeds nazeggen wat Gods Woord eerst voorgezegd heeft. En het aandachtig lezen en overwegen van dat Woord dwingt ons ertoe telkens weer na te gaan of onze belijdenis of onze zienswijze met dat Woord in overeenstemming is.

Wanneer echter anderen hetzelfde doen en daarbij tot een andere beschouwing komen, kunnen wij daaraan nimmer het recht ontlenen, die ander te veroordelen of alle samenwerking af te snijden. Om een voorbeeld te noemen: wij zijn het op verschillende punten hartgrondig oneens met Rooms Katholieken, — en toch kan er een tijd komen, dat wij voor het Koninkrijk Gods met hen moeten samenwerken. Het is duidelijk, dat zulk een samenwerking ons op geen enkel punt Rooms Katholiek maakt.

Als de Here Jezus niet van een monopolie voor zijn discipelen weten wil, moeten wij het eveneens afwijzen. Voor Christus was de scheidslijn: vóór Mij, — of tégen Mij.

D.F.

*) Lucas 3:13: "Er kwamen ook tollenaars om zich te laten dopen en zij zeiden: 'Meester, wat moeten wij doen?'"

Zondag

Takken van de zon
groeiden de kerk in,
blad van de lichtboom
dwarrelde over de vloer —
judaspenningen die rolden
tot voor de kansel,
schuldbewust.
Oorijzers, goudkevers,
glommen tussen
zwarte torren en de
pinksterbloem van de jeugd.
Genadebrood deed de ronde,
de wijnstok gaf zijn bloed
en het doopwater van het Woord
overkwam ons, een milde regen.
Het oude orgel, hijgend hert,
laafde zich aan een psalm.
Wij waren ontkomen aan de jacht,
wij luisterden weer
naar de heilige Geest,
postduif van het gebed,
die klapwiekte op het dak.

Jaap Zijlstra.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

CONTACT MET HET VOLK

De televisie blijkt meer en meer het middel, waarvan een dankbaar gebruik gemaakt wordt voor een direct contact met het Nederlandse volk.

Enerzijds biedt dit medium grote mogelijkheden, daar men een veel sterker contact legt met de kijker, dan b.v. bij de radio met de luisteraar en bij de krant met de lezer, anderzijds zijn er ook bezwaren tegen.

Vele mensen zijn in sterke mate "spellbound", zijn — als ze eenmaal het toestel afstemmen — er niet meer van weg te slaan. Dat is vooral als het jonge mensen betreft, die ook in de avonduren hun tijd voor ontwikkeling moeten gebruiken, een ernstige schaduwkant. Zoals er aan hetgeen de t.v. biedt, wel bedenkingen zitten.

Naast de nieuwsvoorziening en de zeer waardevolle documentaires, is het merendeel der programma's show, film en lichte muziek. Dit leidt tot soms merkwaardige conclusies. De Regering van Zuid-Afrika wijst op grond van morele gevaren de t.v. af, zodat men daar nog steeds geen "kijkkasjes" heeft. De Synode der Christelijk Gereformeerde Kerk in Nederland deed een stap terug, nadat men aanvankelijk de t.v. voor de evangelisatie inschakelde en in de kringen der Gerefomeerde gemeenten wordt het hebben van een t.v.-toestel in huis tot zonde verklaard.

Deze negatieve houding is weinig vruchtbaar. Men komt er niet ver mee. Alleen al, omdat de praktijk van het leven dergelijke kunstmatige barrières omspoelt. Als men in de kerkgebouwen van de Gereformeerde gemeenten komt, zijn de mensen — en speciaal de jonge vrouwen — even modieus gekleed als elders, ondanks de "zware" preken tegen wereldgelijkvormigheid. En zo men zelf geen t.v.-toestel in huis heeft, zijn er gélegenheden genoeg waar men een programma wel kan zien en zo verschuift men alleen het probleem, maar lost het niet op.

Uiteraard moet men aan veranderende levensomstandigheden wennen. Toen Prinses Beatrix verloofde, werd voor de ogen van het Nederlandse volk een vraaggesprek met het Koninklijk Huis gehouden, dat er niet om loog. Velen vroegen zich af, of dit nu niet al te veel "democratie" betekende. Ministers van de Kroon spraken vroeger alleen in de Volksvertegenwoordiging. Slechts bij de verkiezingen gingen ze mee de boer op. Nu betreedt een Minister de ene avond de studio als woordvoerder van zijn partij en de volgende avond vertoont hij zich op het beeldscherm met een uiteenzetting over de honderden miljoenen, die hij voor het volgend jaar meer nodig heeft, om aan de gestelde eisen tegemoet te komen.

De zes R.K. Ministers, inbegrepen de Minister-President, traden in een politieke uitzending allen voor het voetlicht om te onderstrepen, hoe best hun beleid was.

Of dit alles de Kabinetspolitiek, het decorum van de Overheid en een vruchtbaar samenspel tussen

(Vervolg op pag. 2)

Beelden van en uit NEDERLAND

(Vervolg van pag. 1)

Regering en Parlement ten goede komt, is een open vraag.

Ook de verhouding Overheid-Volksvertegenwoordiging is uit haar evenwicht. Voorzover de omstandigheden, mede tengevolge van internationale samenwerking en nieuwe supra-nationale instellingen, een wijziging in die verhouding noodzakelijk maken, zou men er vrede mee kunnen hebben, mits met wederzijds consent. Doch het onbevredigende is, dat de ene verrassing op de andere volgt en men met recht zich afvraagt, of de Staten-Generaal nog wel ten volle zijn grondwettelijke taak op deze wijze kan vervullen.

Minister Luns, altijd al een buitenbeentje, die helemaal niet op overleg met de Tweede Kamer gebrand is, heeft nu voor de Assemblee van de United Nations, plotseling vergaande toezeggingen gedaan met betrekking tot het beschikbaar stellen van eenheden van landmacht, marine en luchtstrijdkrachten voor de U.N.O.

Noch de politieke, noch de financiële consequenties hiervan zijn met en in het Parlement behandeld.

Het is niet ondenkbaar, dat bij de aanstaande algemene beschouwingen in de Tweede Kamer, die de volgende week beginnen, enige harde noten daarover gekraakt zullen worden.

Bovendien is het levensgevaarlijk voor een klein land om zich, gezien de wankele positie van de Verenigde Naties, op zulk een glibberig pad te begeven. Het kan ons bij internationale conflicten betrekken, die alleen maar nog meer moeilijkheden oproepen.

Wij zijn zeer benieuwd, hoe de Kamers zullen reageren.

De televisie schakelt men ook in om de politieke belangstelling bij het volk te versterken.

Het aantal kiezers groeit in sterke mate door de bevolkingsgroei, doch tevens door de verlaging van de leeftijd, waarop men het kiesrecht verkrijgt.

Als ook de Eerste Komer hiermee accoord gaat, zal men in het vervolg, het volgend jaar reeds bij de gemeenteraadsverkiezingen, mogen stemmen als men 21 jaar is.

Eveneens een beeld van deze tijd.

Een poging van een Anti-revolutionair Kamerlid om de "stemplicht", juister de opkomstplicht, te laten vervallen, mislukte. Feitelijk een belachelijke vertoning. De Nederlandse burger is verplicht zich in het stembureau te vertonen en zijn oproepkaart in te leveren. Voorts kan hij het stembiljet zonder het in te vullen, in de bus duwen. Komt hij niet, dan krijgt hij boete. Een staaltje van democratie op z'n smalst. De vrees van sommige partijen over de trouw van haar leden, heeft bij de invoering van het algemeen kiesrecht tot deze "dwang" geleid.

De publicatietsmedia hebben het vorige weekend en ook deze dagen nog bijzonder de belangstelling van het Nederlandse volk gehad, tengevolge van de berichten over hetgeen in Indonesië plaats vond.

Toen ik in "Calvinist-Contact" van 10 september over de verhouding Nederlands-Indonesië schreef, was een gang van zaken als zich nu voordeed, niet te voorzien. De door de communisten voorbereide en uitgevoerde opstand, ondanks het gecoquetteer van president Soekarno met Rood-China en de communistische vakbonden, heeft het ware gezicht van de revolutie weer doen zien.

Vandaag verkeert de wereld nog in het onzekere over wat werkelijk plaats vond en wat de gevolgen zullen zijn. Het lijkt er op, alsof het communisme zich zelf in de vingers heeft gesneden en de gezagsgetrouwe elementen de baas blijven. Denkbaar is ook, dat Soekarno een veer zal moeten laten.

Met revolutionaire kreten kan men op den duur een hongerlijdend en verarmd volk niet aan zich binden.. De constructieve en niet de destructieve krachten zullen de overhand moeten verkrijgen, zal deze prachtige Archipel, eens de parel van smaragd langs de evenaar genoemd, weer een land, overvloeiende van "melk en honing" worden.

Cn.

DE SUMAC OP DE HEUVELS GEEFT DE HERFST HAAR FEESTGEWAAD

(Can. Scene) — Tussen alle struiken, die in wilde overvloed de heuvels en bermen bedekken, is het de sumac, die de herfst haar adembenemend schouwspel van purper, rood en gele kleren geeft. Als we de kegelvormige trossen wat nader bekijken, zien we dat het roodbehaarde bessen zijn, waaraan de chikadees, kardinaalvogels, spotlijsters en evening grosbeaks zich met welbehagen te goed aan doen, terwijl de herten en konijnen graag van de boomschors en twijgjes smullen.

De schors van de Staghorn Sumac, Rhus Typhina, is, evenals de bladeren, rijk aan looizuur, maar het hout heeft weinig commerciele waarde. De Staghorn

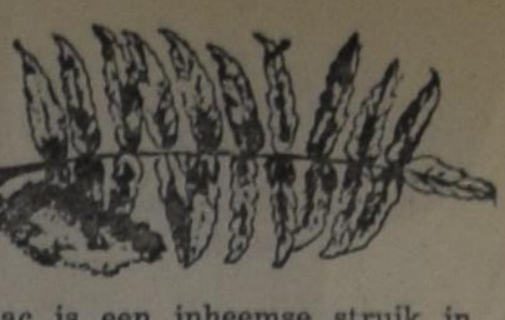

Sumac is een inheemse struik in Noord Amerika en groeit en vermenigvuldigt zich heel snel, het laatste door het opzenden van spruiten uit de verspreide wortelstokken. De Sumak wordt niet gebruikt als sierheester, hoewel ze opvallend genoeg is en zelfs in de winter, zonder bladeren, er nog aantrekkelijk uitziet. Maar haar stevige, behaarde takken doet ze dan denken aan het met zachte vel bedekte geweitakken, vandaar dan ook de naam Staghorn (hertshoorn) Sumac.

BEZOEKT DE NEDERLANDSE BAZAAR

ZATERDAG 23 OCTOBER 1965
VAN 1 TOT 10 P.M.

NORTH TORONTO MEMORIAL GARDENS
180 Eglinton Ave. West
RUIME PARKEERGELEGENHEID

1- 5 P.M. Theesalon
5- 7 P.M. Erwtensoep — Haring — Film
Belegde broodjes voor het hele gezin.
7-10 P.M. Koffie met gebak.

Voor inlichtingen omtrent het inleveren der goederen voor de
Bake Sale ⋆ Textielafdeling ⋆ Boekenstand
Levensmiddelen ⋆ Kerstversieringen ⋆ en Plantentafels

Bel: Mrs. D. Hiel 267-3521
Mrs. A. Braaksma 741-1464 — Mrs. H. v. Beurden 447-1353
Mrs. M. Coopman 244-9867 — Mrs. P. Pel 488-7626

Deze advertentie is aangeboden door de
"HOLLAND LIFE INSURANCE SOCIETY LTD."

De Federale Regering wenst U
$500.00 CASH
te geven alleen maar om een
in de winter gebouwd huis
te kopen

Opnieuw biedt de Regering van Canada deze speciale drijfveer aan om winterwerk uit te breiden door de bouw van in de winter gebouwde huizen aan te moedigen. Elk huis dat door de Inspectie der Federale Regering als. "In de Winter" gebouwd wordt verklaard zal U een bonus van $500.00 opleveren.

Hoe U hiervoor in aanmerking kunt komen

- U kunt Uw eigen huis bouwen
- U kunt het laten bouwen
- U kunt het kant en klaar kopen
- Het kan een enkelvoudige woning of een veelvoudig complex van niet meer dan vier eenheden (elke eenheid komt voor de $500 bonus in aanmerking) zijn.
- Het werk dient niet verder dan de dwarsbalkensteiger op de eerste verdieping voor 15 November te zijn gevorderd en het huis moet klaar zijn voor 15 April, 1966, uitgezonderd het afschilderen aan de buitenkant en verbetering van het bouwterrein.

U dient het volgende te doen

U kunt een brochure met volledige inlichtingen en inschrijfformulieren op het Nationale Arbeidsbureau, elk Central Mortgage en Housing Corporation kantoor oppikken en op postkantoren waar er geen N.E.S. of C.M..H.C. kantoren zijn. Of Uw aannemer kan dat voor U doen. U kunt tegen de Lente in Uw nieuwe huis trekken . . . spaart huur uit . . . verdien $500.00 voor Uzelf.

WINTER BUILT

DOE HET NU! Laat Uw huis in de winter bouwen!

Geplaatst op last van Hon. Allan J. MacEachen, Minister van Arbeid, Canada

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

Dank zij de medewerking van de Uitgeversmaatschappij J. H. Kok N.V. te Kampen, Nederland, kunnen wij onze lezers hierbij een nieuw feuilleton aanbieden.

Mevrouw A. Ferwerda—van den Berg is een van de beste Nederlandse auteurs, die reeds vele boeken heeft geschreven. Haar roman "Niemand is alleen" neemt echter wel een bijzondere plaats in, en heeft een enthousiaste pers gehad in Nederland.

Wij zijn er zeker van dat onze lezers iedere week opnieuw naar dit vervolgverhaal zullen uitzien.

Redactie.

(1)

Sinds ik het weet . . .

M'n kleine huis is vol stemmen, ofschoon er niemand woont dan ik.

Eerst waren het harde stemmen, stemmen die tegen elkaar inschreeuwden, stemmen vol verwijt, stemmen overslaand in opstandigheid.

Wat later klonken die stemmen meer gematigd, maar tevens aangrijpender, droeviger. En machtelozer.

En nu?

Ik heb leren zwijgen; ik het het eindelijk geleerd. Ik wacht. En ik luister. Luister naar de stilte en alle stille dingen rondom.

Dit heb ik gewonnen; dat ik het stemmeloze nu versta. En hoor dat het meer is dan een stem.

Mijn dokter is een wijs man. Hij heeft gezien dat volstrekte eerlijkheid voor mij barmhartigheid betekende. Hoogstens een jaar gaf hij mij. Eén jaar. Dat is twee maanden geleden. En het leven gaat verder. Nog gaat het leven verder.

Iedere morgen sta ik op en kleed ik mij. Iedere dag doe ik wat er te doen valt in een huis. En iedere avond zie ik komen, deze zomer, de laatste.

Niemand weet het nog. Ik voel dat ik het niet zo heel lang meer zal kunnen verzwijgen. Iedere dag is er één, iedere dag neemt van mijn luttele kracht.

Maar nog even een mens onder de mensen te zijn. Nog even stervend te leven. Straks zal het levend sterven worden, straks, wanneer zij het scherm van hun liefde en hun medelijden om mij heen hebben gezet. Maar niet eerder dan dat mijn benen mij niet meer zullen kunnen dragen.

O God, laat het niet eerder zijn!

Wat is er toch een stof in de wereld. Ik neem het af in m'n eigen klein domein, iedere dag weer, ik, die zelf tot stof zal wederkeren. Nog doe ik het op het rhytme van de arbeidsvitaminen, die ons vanuit de studio's in Hilversum worden toegediend.

Arbeidsvitaminen. Voor mij zijn het sleutels die zalen openen die ik nooit meer zal betreden.

Midden onder dit moeizame stof afnemen zak ik op een stoel en sluit mijn ogen . . .

Een donkere bioscoop. Een orgel, dat speelt. Een vrouwengezicht op het witte doek, grote, bange ogen, een verwrongen mond die roept: "Nein, ich habe keine Angst!"

Nee, nee, dat niet.

Een danspaleis. Een brede wenteltrap, bedekt met een kostbzare loper. Ik draag een witte bontmantel, ik sta een trede lager dan jij, mijn vriend en ik lach in jouw lachende ogen. Het hele huis is vervuld van een zachte, sensuele muziek. Die muziek maakt onze blik troebel en onze handen heet. En wij vluchten naar buiten.

Wat later lopen wij in een park, het is van dat stille Octoberweer, om ons heen hangt een zilveren nevel. Wij hebben onze armen om elkaar heengeslagen. Er is iets als een verstilling in ons gedaald. Wij spreken niet.

Bij de vijver staat een bank. Daar gaan wij op zitten. Wij hebben elkaar nu losgelaten.

De nevel hangt laag over het water. Boven ons koepelt een nachtblauwe lucht vol sterren. En er staat een ronde maan die meer van ons vangt in haar koel licht dan alleen onze gestalten. En wij keren terug, ieder naar zijn eigen huis.

Ik open mijn ogen en zie de stofdoek in mijn hand. Stof. Nog zoveel stof op mijn ziel. En ik kan er niet bij.

Ik ga verder met mijn werk want de uitreiking van arbeidsvitaminen is afgelopen.

In de keuken kook ik mijn eenvoudig maal. Het is me eigenlijk te veel werk voor mij alleen. Bij alles wat maar met eten te maken heeft, martelt mij een vraag: zou ik mijn leven kunnen verlengen door zo goed als niets te eten? Want het verschrikkelijke is dat dat voedsel tegelijkertijd mijn ziekte voedt, dat, wat daarbinnen in mij zit. Hij heeft het mij niet gezegd, de dokter. Toch weet ik het.

Ik weet zoveel tegenwoordig. Zo zwaar van weten ben ik geworden.

Weer is een dag voorbij. Ik heb nooit goed kunnen rekenen, maar nu doe ik niet anders dan tellen; optellen, aftellen. Eén ding is bij het oude gebleven: de som komt nooit uit.

Ik zit bij het open raam en kijk naar de avond, die zo mooi is als een sprookje. Nu al vier mooie avonden achter elkaar. Het is bijna een wonder. Het is ook een beetje wreed. De heide om m'n huisje is bijna in haar eerste bloei. Daarachter staat het lage bos dat zich te slapen neigt tegen de bleke lucht. Er is de roep van een vogel en het is of ver weg een andere vogel antwoordt.

Toen ik hier voor de eerste maal kwam was het mij of het stille huisje van Roland Holst werkelijkheid geworden was, of ik op de eigen plek van zijn inspiratie was aangeland.

— 't Is maar beter stille dingen stil te laten . . .

Dat is niet moeilijk wanneer je alleen bent. Dan is de stilte als een koning, die oppermachtig heerst. Zelf ben je maar een klein mensje, verloren in zijn majesteit.

Er is een tijd geweest dat deze stilte me bijna gek maakte. Dat was toen ik, stadskind, nog bang was. Maar dat is lang voorbij.

Voorbij . . .

Het woord wil niet weg. Het blijft om mij heen kringelen met de rook van mijn verboden sigaret. — Waarom zou ik het nog laten? —

Voorbij.

Ik berust wel, ja, o ja, ik berust wel, maar het blijft een moeilijk woord.

Voorbij.

Ik had me toch al jaren geleden met dit leven verzoend, dit leven alleen. Ik heb drie kinderen in de hemel. Wat kan een moeder meer verlangen? En ergens leeft hun vader en heeft nu een bloeiend gezin.

Kijk, nee, zo denk ik verkeerd. Ik moet toch leren zo voorzichtig en zo zuiver mogelijk te denken. Het kan nu nog.

Geen enkele man zou het in die jaren bij mij hebben uitgehouden. Door roeien en ruiten ging ik van opstandigheid. M'n hele huishouding liet ik waaien. Tot ik weer murw werd in het overnieuw verwachten. En die derde keer, het was weer een meisje en het leefde, denk je eens in, het leefde, en het lag in mijn armen en het dronk aan mijn borsten. En het keek naar me op, het kéék naar me. En ineens was het dood.

De dominé zei: "Het is veilig geborgen."

Maar ik zei: "Het is gewoon dood."

En toen lachte ik, als had ik een mop verteld.

En het was na het bezoek van die dominee dat ik jou, mijn man, sloeg waar ik je maar raken kon. Je verweerdé jé niet. Je dacht dat het mij helpen zou, eens uit te razen, hoe dan ook. Jij, die evenveel vèrloren had als ik.

Ach, het is allemaal al zo lang geleden en jij bedroog mij het eerst, maar sinds ik tot het inzicht kwam — te laat! — dat ik de aanleidende oorzaak tot jouw bedrog was, sinds die tijd heb ik altijd verlangd je nog eenmaal te zien en je om vergeving te vragen.

Maar het heeft niet mogen zijn. Toen je de laatste deur tusen jou en mij sloot, grendelde je hem tevens.

Men heeft me verteld dat je een goede vrouw hebt en mooie, gezonde kinderen. Men heeft me niet onwetend gelaten. Ik ben 'men' veel dank verschuldigd.

Wat heb ik toch vanavond?

O kleine kaars die m'n leven is, je flakkert als stond je boven een vuur. Wat voedt je plotselinge, gulzige brand?

Heb ik dan nog zó lief?
Kan ik nog zó haten?
Ik, die sterven moet!?

Ben ik laf? Ik moet toch de moed hebben, balans op te maken. Waarom zou ik de dingen niet bij de naam noemen? Is dat dan inderdaad het moeilijkst: eerlijk te zijn tegenover jezelf?

Een feit is dat je die lastige betere helft van je lang uit de weg kunt gaan. Deze moderne tijd, nietwaar? Wij moeten immers wel meedoen? Zo veel, dat aandacht vraagt. En dus afleidt. O, heus niet alleen eigenbelang. Wij zijn immers zo humaan tegenwoordig? En zo tot offer bereid?

Wij? waarom zeg ik: wij?

Ik herinner me nog goed dát er op school kaarten werden aangelegd over onze prestaties . . . èn ons karakter. Die kaarten lagen opgestapeld in een kast, waarvan de sleutel altijd afwezig was bij afwezigheid van leerkrachten.

Op een middag dat een ander meisje en ik corvee hadden, zat die sleutel wel in het slot. Wij bedachten ons geen ogenblik, maakten de kast open en zochten in nerveuze haast ónze kaart. Op de mijne stond: Prestatie: middelmatig. Karakter: 'n beetje een flirt.

Dat laatste was nieuw voor me. Volkomen nieuw. Maar ik ben het nooit meer kwijtgeraakt. Ik was toen veertien.

(Wordt vervolgd.)

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

•

Zachtjes aan naar Amsterdam

Wat is de Libanon toch een klein landje; het is van oost naar west maar zestig kilometer rijden. Toch valt het voor ons niet helemaal mee, want we moeten het gebergte over dat het land haar naam gegeven heeft: de Libanon. En aan bergen heeft ons autootje een broertje dood.

Een oud Arabisch dichter (Arabische dichters zijn altijd oud) heeft eens geschreven:

De Libanon draagt de winter
op het hoofd,
de lente op de schouders,
in zijn schoot de herfst
en aan zijn voeten sluimert
de zomer.

De eerste regel doelt op de eeuwige sneeuw van de hoogste toppen, wat ook in de Bijbel wordt verwoord: Fors klinkt Jeremia's stem (hoofdstuk 18:14): "Wijkt ooit van de rotsen der berghellingen de Libanon-sneeuw?"

De actieve Libanezen (er valt geld te verdienen!) laten de sneeuw niet langer ongerept. Enkele goedgeoutilleerde wintersportcentra doen de zonnige zeebadplaatsen een sterke concurrentie aan. Want, om nu herfst en lente uit het gedicht maar over te slaan (ik weet er niet zo goed weg mee), aan de voet van de Libanon heerst een heerlijk klimaat, al is het in het midden van de zomer al te heet. De Libanezen hebben er goed gebruik van gemaakt en grote hotels staan dag en nacht klaar de gasten met alle service te ontvangen. Wie daar voor voelt kan in een der vele nachtclubs terecht. Maar Libanon heeft nog meer te bieden. Het landje is in de loop der eeuwen door tientallen volken onder de voet gelopen en al deze volken hebben er hun bouwlust botgevierd. Romeinse tempels, Griekse beelden, een in zee gebouwd kasteel van de Kruisvaarders — dingen om de faam het mooist te zijn. Als we dan nog even bedenken dat Libanon zelf de oude handelssteden Tyrus en Sidon opleverde, waarvan het een en ander over is, dan is wel duidelijk dat Libanon, zee, zon, sneeuw, oudheid, een vakantieland bij uitstek is.

In feite heeft het land maar één bezwaar: het is ook in de prijzen op het westen georiënteerd. De dagelijkse levensbehoeften zijn in de overige Arabische landen namelijk erg goedkoop. Een hotelkamer met twee bedden komt ons meestal op vier gulden de nacht, een kopje thee is een dubbeltje, druiven gaan voor veertig cent het pond, terwijl voor die prijs ook een liter benzine verkrijgbaar is. Libanon is "gans anders". Het is geheel verwestelijkt, modern en duur. De hotels beginnen met vijfendertig gulden per persoon per nacht (wat zonde om dan al die tijd te slapen) en zakken per categorie langzaam af. De studenten betalen in hun hotels vijf gulden. Wij zijn zo gelukkig een paar kilometer buiten DE stad (dus Beirouth) een kampeerterreintje te vinden bij een benzinestation.

Hiervandaan verkennen we stad en land. Iedere morgen wordt ingeluid met een verfrissende duik in het blauwe water van de Middellandse Zee. De grote hitte overdag doet ons weinig kwaad wegens onze goede relaties met de brouwmeester van de Amstelbierfabriek te Beirouth. Iedere morgen rijden we even langs en die moeite wordt beloond met een half kratje bier. Van de chauffeur geen gevaar te vrezen. Mohammedanen mogen geen alcohol drinken en de fabriek heeft hierin voorzien met de productie van alcoholloos bier. Smaakt toch niet gek.

Zo duiken we Beirouth in. Dat de stad westers is blijkt — helaas — ook aan een groot parkeerprobleem. Het meest moderne gedeelte van de stad is de Amerikaanse wijk, waarvan de kern wordt gevormd door de uitgestrekte universiteit. Omstreeks 1880 is deze gesticht door protestantse zendelingen en de invloed ervan op de Arabische wereld en cultuur is onschatbaar. Zeer vele vooraanstaande Arabieren, ook uit landen als Tunis, Egypte en Irak hebben hier hun opleiding genoten.

De Libanese studenten zijn erg gastvrij. Ze knopen graag een gesprek aan dat dan onder het genieten van een fles wijn heel lang kan duren. Die Libanese wijn is voortreffelijk: een oude traditie. Reeds de profeet Hosea noemt ze beroemd (zie hoofdstuk 14:18).

Altijd weer komen de gesprekken terecht op de Arabische eenheid en het probleem Israël. Onze ervaring is dat 80% van de studenten zich ontpopt tot een vurig vereerder van Nasser. Eindeloos klinkt de verzekering dat het niet lang zal duren of Egypte heeft zijn atoombom. Nasser's ideeën van een Arabische eenheid zijn zeer populair. Werkelijk, als het van de studenten afhing zou die eenheid er binnen een paar jaar zijn! Tunesische studenten blijken niet veel met hun "leider" Bourguiba op te hebben.

Het probleem Israël wordt eenvoudig gesteld: Palestina is van de Arabieren. De Joden hebben het land gestolen. Wat doe je met een dief? Het gestolene afpakken. Voor dieven heb je geen verantwoordelijkheid te dragen. Over de klink met die kerels? Dit steeds weerkerende schema wordt opeens "levend", als we een in Palestina geboren student ontmoeten, die uitvoerig zijn vlucht naar Syrië vertelt. Zijn vader werd op die tocht getroffen en ligt nu ergens onder een paar rotsen begraven.

De juichende krantencommentaren op Bourguiba's verzoeningspoging lijken ons wel te optimistisch. Hopenlijk hebben we ongelijk.

Er is nu geen plaats meer nog wat te schrijven over de antiquiteiten van Libanon. Wie geïnteresseerd is moet maar folders aanvragen bij het Libanees Verkeersbureau. Ze zijn erg mooi.

Arie 't Veld.

Kinderen in de Bijbel

Wij zijn er al haast aan gewend geraakt, dat de kalender van "The Christian School Herald" de eerste is die zich voor het nieuwe jaar aanbiedt. Zo ook nu. Gedrukt in pastel blauw en zwart met een mat-grijze ondergrond, zal de School Calendar ongetwijfeld weer vele huiskamers gedurende 1966 versieren.

Wij bedoelen inderdaad versieren. De uitvoering is sober, maar juist daarom zo aantrekkelijk. Als thema heeft de tekenaar, John Knight, voor 1966 kinderen uit de bijbel gekozen. Achtereenvolgens heeft hij getracht weer te geven wat ons in de bijbel over verschillende kinderen wordt verteld. Zo zien wij Jozef temidden van zijn broers, Mozes in het water van de Nijl, Jephta's dochter, Samuel bij Eli, David bij de schapen, de dienstbode van Naaman, de kroning van Joas, Daniel en zijn vrienden, Jairus' dochter, de jongen met de vijf broden en twee vissen, het dienstmeisje dat Petrus buiten liet staan, en het neefje van de apostel Paulus.

Het zijn echter niet alleen de tekeningen, die ons aantrokken. De onderschriften verdienen eveneens onze aandacht. Zo staat er maar niet bij Jozef, dat hij zijn broers zijn dromen vertelde. Neen, de tekenaar heeft getracht woord en beeld in harmonie te brengen. Daarom staat er bij Jozef: "Joseph's brothers reject the revelation of God concerning His future dealings with Israel." En bij Samuel staat maar niet, dat dat aardige jongetje bij de oude Eli in de leer mocht, maar: "Samuel, called to lead Israel back to God's word, will prepare for the coming of the King." Telkens weer worden we getroffen door de ernstige pogingen, die zijn aangewend om toch vooral de betekenis van de geschiedenis tot uitdrukking te brengen. Daarvoor zijn wij de tekenaar en de uitgevers zeer dankbaar. Helaas kan dit lang niet altijd van kalenders en hun illustraties worden gezegd.

Het is de "School Calendar" en de meeste exemplaren zullen door kinderen worden verkocht. Daarom zullen de kinderen er speciale waarde aan hechten. En ook daarom zullen wij lezen wat er staat. Zij moeten de verhalen kennen, maar zij moeten ook leren begrijpen, wat die verhalen bedoelen.

Zonder aarzeling bevelen wij daarom deze kalender voor 1966 hartelijk aan.

D.F.

NIEUWE SCHOOL IN INTERNATIONALE ZAKEN

(Can. Scene) — De nieuwe School of International Affairs aan de Universiteit van Carleton biedt cursussen die leiden tot een Master's graad in International Affairs. De cursus is ontworpen voor mensen die van plan zijn zich voor te bereiden op een carriere in de regering, universiteitswereld, de zakenwereld, journalistiek, e.d.

Het leerplan is gebasseerd op een uitgebreide lijst van cursussen in "international affairs", die men kan volgen aan de Universiteit van Carleton in de afdelingen staatkunde, geschiedenis, economie, aardrijkskunde en recht. De school is tevens van plan om research en publicatie van artikelen op dit gebied te bevorderen. Dank zij het feit dat de school in Ottawa is, kan gebruik worden gemaakt van regeringsafdelingen en bibliotheken voor onderzoekingsmateriaal.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

REISBUREAU

Bel of schrijf

In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169

In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

New "Educational" New

Language Quartet Game Can. Hist. Part one and two. Geo. (Ont)
Jonah (Bible)

$1.00 each.

Mr. John Eisen
Renfrew Disabled Products
RENFREW, ONT

Gotieke Meubelen

Door de steeds stijgende lonen in Holland hebben de meeste van onze leveranciers de productie van Gotieke meubelen gestopt, daar deze meubelen veel arbeidstijd vragen.

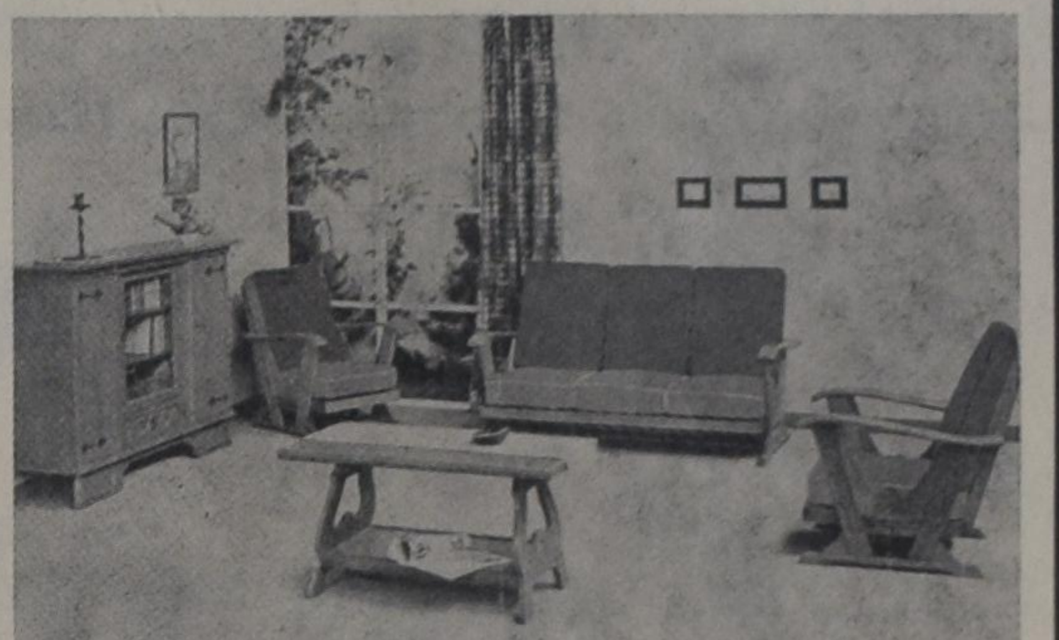

Van bijgaand model bankstel hebben wij nog een set in voorraad, kussens bekleed met zware wollen moquette, kleur terra.

3 Zits bank en 2 fauteuils $450.—, bijpassende kloostertafel $55.—.

Verder hebben wij nog enkele modellen kloostertafels en bijzettafels.

Zeer mooi gecapitioneerd bankstel, royale clubs, echt een representatief bankstel, muis-grijze moquette, bank en twee grote clubs in pracht kwaliteit. Normaal $850.—

In onze warehouse sale $500.—.

Ook hebben wij nog enkele oud-hollandse schemerlampen met rokkappen vor $49.50.

DE BOER'S "warehouse" SALE
deHavilland plaza, keele & sheppard, toronto
zaterdag, oktober 9, 16 en 23

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

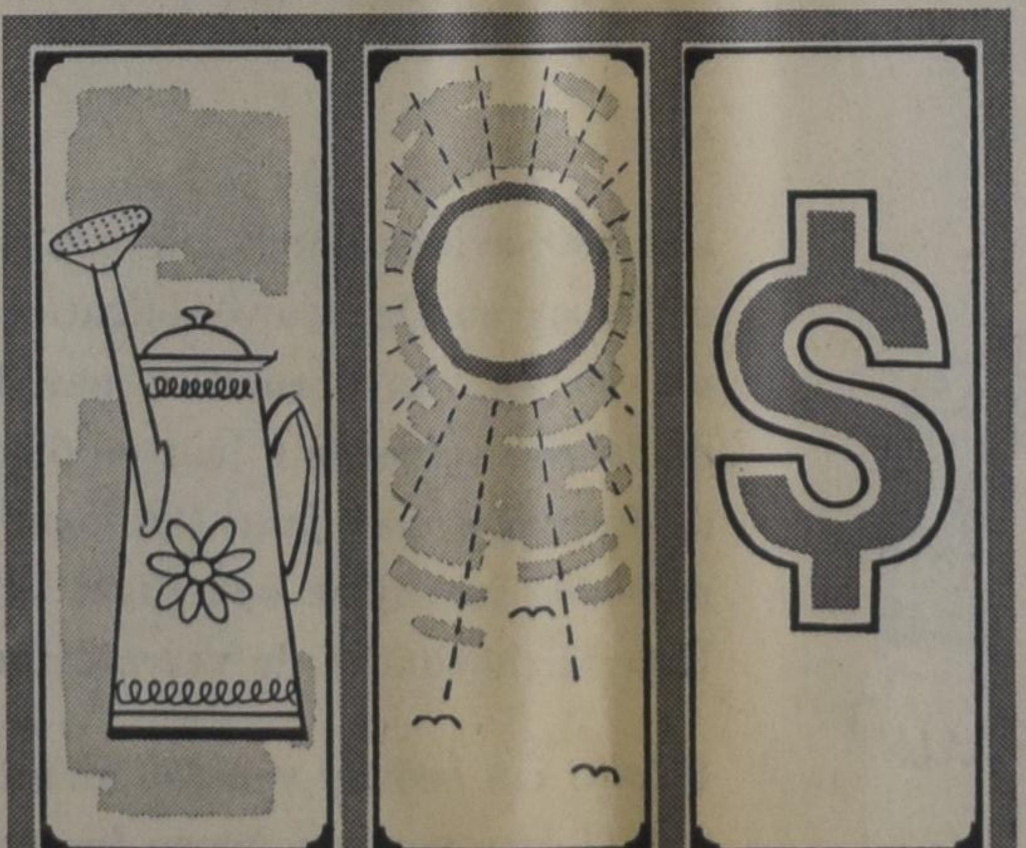

Wat is er nodig om een kleine onderneming te doen

groeien ?

Vraag het aan Uw *Scotiabank*

De manager weet alles van kleinere ondernemingen af. Hij ontmoet zakenmensen zoals U regelmatig. Hij bespreekt hun problemen met hen, doet suggesties, helpt het meest in die gevallen waarin de behoefte daaraan het grootst is. Ook U kan hij helpen. Als U plannen mocht hebben om een zaak te beginnen of wanneer U extra financiering nodig heeft om Uw zaak te verplaatsen of uit te breiden, zal de manager van Uw Scotiabank U van advies dienen aangaande de stand van zaken en antwoorden gereed hebben op de meeste vragen, waarop U een antwoord zoekt. Spreek deze week nog met hem.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voo, zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Post-adres: ....

Nederlandse OVERALLS

Vraagt onze agenten naar zo'n prachtige blauwe overall. Nederlandse kwaliteit en pasvorm. Ideaal om in te werken.

JANKOK
IMPORTERS
95 Sheppard Ave. W., Willowdale, Ont.

Eens heel lang geleden

door Ineke Parlevliet

Speurend naar nummer 63 reed ik de Scotch Street in. Al gauw ontdekte ik het nummer en stopte de auto voor een geel geschilderd houten huisje met een kleine en haveloze voortuin. "Spencer" stond er met wat onbeholpen letters op de voordeur geschreven.

In gedachte ging ik nog even de hoofdlijnen van dit geval na. Ik was er nog nooit eerder geweest, alhoewel het gezin al jarenlang bij de Children's Aid Society bekend was. Er was weinig wat wij voor hen konden doen en het dossier bleef eigenlijk alleen open, omdat er zo nu en dan extra moeilijkheden waren die Mrs. Spencer graag met ons beprak. Zoals nu ook het geval was. 's Morgens had ze onze Agency gebeld omdat het weer "mis" was. Vandaar dat ik haar nu ging bezoeken.

Het dossier had ik van A tot Z gelezen. Brenda, die nu zes jaar was, was de oorzaak van de moeilijkheden. Het meisje was achterlijk en eigenlijk thuis niet langer te verzorgen. Onbeheerst, oersterk, vernielzuchtig, driftig, ongediciplineerd en ongelooflijk energiek en actief. Ze domineerde haar 4-jarig zusje en 2-jarig broertje volkomen en eigenlijk haar ouders ook.

"Brenda really should be instituted", had mijn supervisor me gezegd, "but we've been trying for more than a year now to get her in Orillia, without success. She's on the waiting list, but as the hospital is overcrowded and understaffed it might take I don't know how long before she can be admitted . . ." Met een wat moedeloos gebaar had ze haar schouders opgehaald. Brenda was de enige niet die op plaatsing wachtte . . . Er waren er zoveel en het tekort aan inrichtingen was zo schrikbarend groot.

Uit het dossier bleek dat Mrs. Spencer één brok zenuwen was, die eigenlijk niet meer in staat was om de moeilijkheden het hoofd te bieden. Haar man was een stil, teruggetrokken persoon, die als hij werk had trouw zijn geld thuis bracht. Helaas raakte hij vaak door de een of andere schijnbaar onbenullige reden zijn baantje kwijt en liep dan wekenlang werkloos. Hij was een manusje van alles: fabrieksarbeider, salesman voor Fuller Brush, broodbezorger, wegwerker, tuinman, service man bij een benzinestation, enz. Zo nu en dan verdween hij spoorloos voor enige weken en kwam dan eindelijk honderden mijlen uit de buurt weer tevoorschijn.

Financieel stond het gezin er zwaar voor. Veel schulden, onzekere inkomsten en daarbij dure medicijnen voor Brenda. Geen wonder dat Mrs. Spencer vaak de moed liet zakken.

Mrs. Spencer had niet door de telefoon gezegd wat er nu aan de hand was, maar dat het ernstig was liet geen twijfel over. Ik drukte op de bel en een halve seconde later werd de deur opengetrokken door een lange, magere vrouw die kennelijk Mrs. Spencer was. Haar gezicht was vlekkerig rood en haar ogen waren gezwollen. Met een punt van de schort boende ze er heftig overheen.

"I've been crying almost the whole day . . . I'm so upset. I'm so happy that you came," zei ze, als vanzelfsprekend aannemend dat ik de verwachte maatschappelijk werkster was.

De deur opende regelrecht in de woonkamer en voordat ik tijd had om m'n voeten goed te vegen, schoot er iets met een tomeloze vaart uit de keuken.

"Brenda!!", gilde Mrs. Spencer met hoog-overslaande stem. Maar het was al te laat. De aanval van het meisje was zo onverhoeds, dat ik m'n evenwicht verloor en languit op de grond tuimelde. Voordat Mrs. Spencer kans zag Brenda beet te pakken, sloeg het meisje m'n bril af en stortte de inhoud van m'n actetas met een vreugdekreet over de grond. Een keffertje van een hond sprong als een dolle heen en weer en het 2 jarig jochie, kennelijklijk uit zijn slaap gelawaaid, zette een oorverdovend gebrul op.

Ik pikte m'n bril op, die gelukkig nog heel was, graaide m'n paperassen bij elkaar en liep toen naar Brenda toe, die stevig door haar moeder werd vastgehouden.

"Let's be friends, Brenda" vroeg ik. Maar Brenda schudde hardnekkig het hoofd, terwijl ze alle moeite deed om m'n actetas te bemachtigen.

"What does she want?", vroeg ik haar moeder.

"A candy . . ." antwoordde ze wat kleurend. "That's what she always wants when somebody comes in . . ." Ik zocht in m'n tas in de hoop nog een kerkpepermunt te vinden en zowaar, ik vond er een. Tevreden met haar buit kroop Brenda in een hoek van de kamer. Ik werd een stoel aangewezen en zette m'n actetas er argeloos naast.

"You better put it high on that shelf there," ried Mrs. Spencer me aan. "I put all the things which she may not have out of her reach.." Ze had geen woord teveel gezegd. Een lange plank was boven de couch getimmerd. Erop lag en stond een menigte van voorwerpen. Tijdschriften, een portemonnaie, een schaar, klosjes garen, asbakken, een vaas met kunstbloemen waar het stof duimen dik op lag, een pakje sigaretten, een schaal met verkleumde appels, kinderspeelgoed, een verdroogd plantje en nog veel meer.

De kamer verkeerde in een chaotische staat. Stoelen lagen omver, kapotgescheurde kranten her en derwaarts verspreid, vernield speelgoed weggetrapt in de hoeken, een baby deken en een stapel schone luiers was blijkbaar van de tafel getrokken en lagen nu verfrommeld door de kamer. Een pluk vulling was uit de couch gepeuterd en in een paar kinderschoentjes gestopt.

"Sorry for the mess . . .", zei Mrs. Spencer op een mechanische toon alsof ze de hele dag niet anders deed dan zich te verontschuldigen. Ze had Benny uit z'n bedje gehaald en droeg hem beschermend op haar arm. Zodra Brenda dit zag vloog ze op haar moeder af en probeerde Benny te krabben.

"She's so jealous. Benny and my other girl Linda don't get half the attention they need because of her . . . I wish something could be done . . . My husband left again . . . I can't go on like this anymore . . ." Ze viel op de coach neer, liet Benny vrij en huilde rampzalig. Net op tijd zag ik hoe Brenda op Benny afstoof. Ik pikte het joch op.

"Can't you lock Brenda up for a little while, either inside or outside," vroeg ik de snikkende vrouw. "We can't talk like this."

"If I put her in her bedroom, she'll tear the sheets into shreds . . . She's as strong as a horse, especially when she is mad, like she is now. But if it isn't too cold, I could put her in the back yard. She'll cry blue murder just the same, but at least she can't ruin much."

Het weer was best. Ik trok Brenda haar jas aan en aangezien ik haar niet goedschiks meekreeg, sleurde ik haar min of meer de achtertuin in. Een gevoelige trap tegen m'n schenen was m'n loon. Ze gilde moord en brand, maar ik glipte gauw de kamer in, waar het nu ondanks Mrs. Spencer snikken, een oase van rust leek.

Ik liet Mrs. Spencer maar even uithuilen. Het scheen haar wat op te luchten. Ze maakte een allertrieste indruk. Haar gezicht zat onder de zweren en puisten, wat, naar ze me later vertelde, een nerveuze oorzaak had. Haar lange haar was dof en slordig bij elkaar gebonden in een meisjesachtige paardestaart. Haar handen waren lang en geen moment in rust. De nagels waren afgebeten en ingescheurd.

"I'm just a bundle of nerves", zei Mrs. Spencer alsof ze mijn gedachte raadde.

"Your husband left again?", vroeg ik.

"Yes . . . last Friday . . . I thought he would be back after the week-end, but he never showed up yesterday either. He's funny. Sometimes he takes off for a weekend and goes to his parents in X. or to some friends. He never tells me anything about it, but as a rule he calls me up a day later and lets me know where he is. But he never called and now I'm worried sick. Twice before he has done that . . . gone away for several weeks and nobody had 'n idea where he was. The doctor says he suffers from amnesia . . . that's why he never tells me when he leaves. He went with the car, but the thing is so unreliable. The brakes are no good. Suppose he gets an accident . . . He might be dead by now . . . who knows . . ."

"Did you notify the police?"

"Yes, but they don't do a thing either. If he was searched for robbery or murder, they would be on his heels all the time, but not now. They don't care. Last time when he was away, he phoned me up from Alberta. Collect. He never remembered how he arrived there. Didn't even know his name and address. The police told him who he was. He had his driver's licence with him. I had to borrow money to get him back here. He hadn't a penny left, although he left on a Friday like now, taking his pay cheque with him."

"Is there nothing which can be done for him? Did he ever consult a psychiatrist?"

"He doesn't want to. He says he isn't crazy. Our family doctor feels that the problems with Brenda are too much for him to cope with and that as a result of the strain he doesn't know anymore what he is doing. When he was away those other times I had to apply for welfare. At first I couldn't get it. Mr. Pike said that Tom wasn't sick at all. He was smart enough to wait for his pay check before he took off. Finally he gave me a bit of money under the condition that Tom should go for a check up to the mental hospital when he came back. It took much to make Tom go. I never got the report, but Mr. Pike said that he had talked with that doctor and that there wasn't anything wrong with Tom.

(Vervolg op pag. 5)

DOUWE EGBERTS
Coopvaert

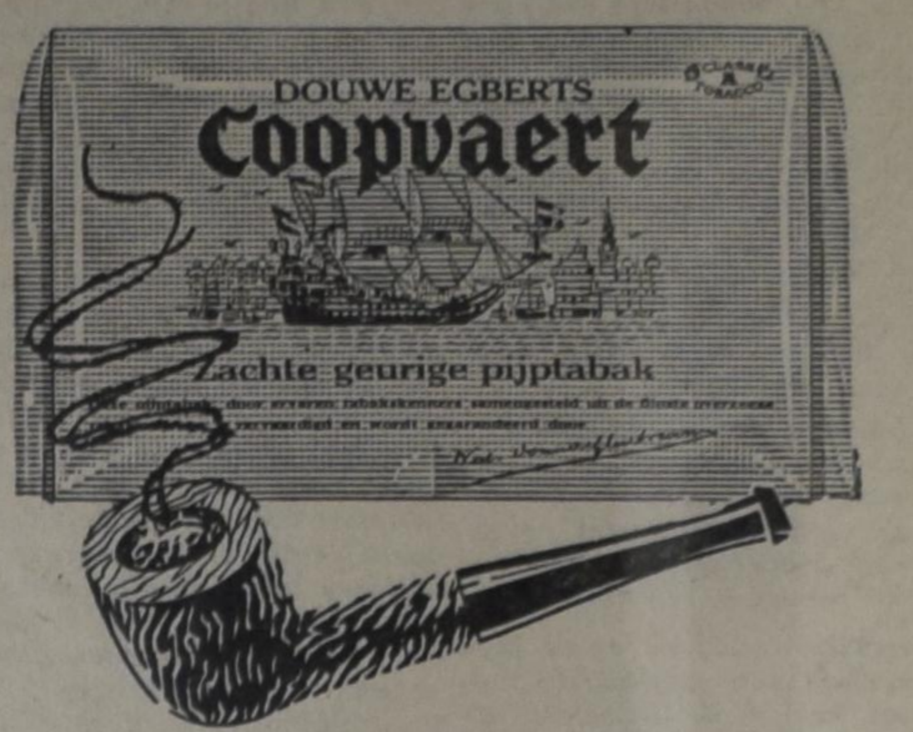

Zachte geurige pijptabak

D·E
ANNO 1755
P53

Koopt
Canada Savings Bonds

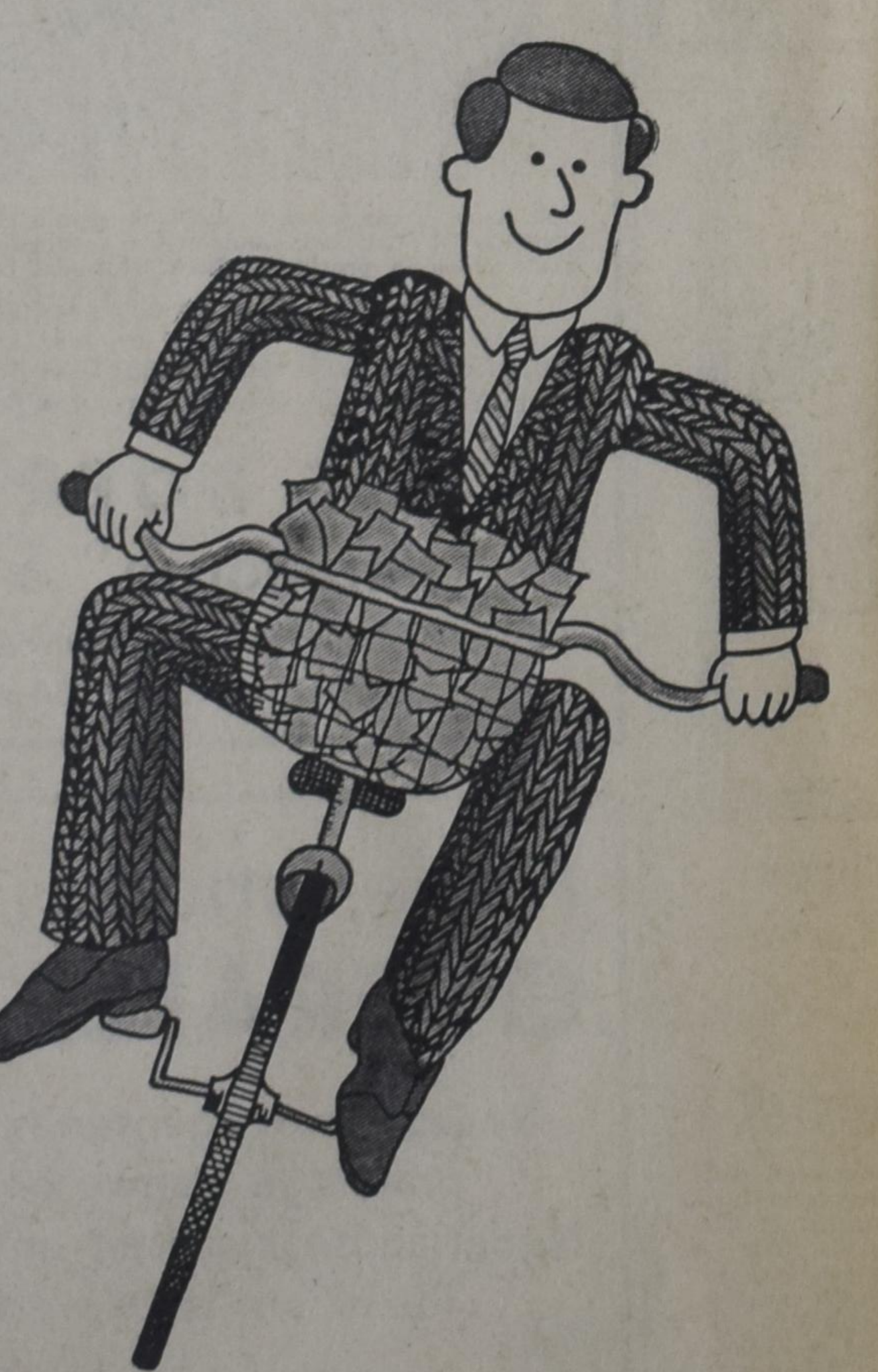

Canada Savings Bonds zijn een prachtige manier om te sparen. De nieuwe obligaties betalen U 4½% uit voor elk van de eerste 2 jaar, 5% voor elk van de daarop volgende 6 jaar en 5½% voor elk van de overblijvende 4 jaar. Dat komt neer op een gemiddelde jaarlijkse opbrengst van 5.03% indien U ze aanhoudt tot de vervaldatum over 12 jaar.

U kunt elk bedrag van $50 af tot een limiet van $10,000 per persoon kopen in coupures van $50, $100, $500, $1000 en $5000.

Zij zijn à contant of op termijnen verkrijgbaar bij banken, beleggingskantoren, makelaars in effecten, kredietmaatschappijen of op het Betaalsrol Spaarplan waar U werkzaam bent.

En U kunt ze te allen tijde verzilveren bij Uw bank tegen de volle nominale waarde plus gekweekte rente.

Een prachtige wijze van sparen

Eens heel lang geleden

(Vervolg van pag. 4)

He just tried to escape his responsibilities by pretending he was suffering from amnesia. But I know he's sick. I'll show you. Come along . . ."

Ik volgde Mrs. Spencer door de kamer en de rest van het huis.

"Here . . .", zei ze. "Look, burnholes of cigarets. All over the house. Hundreds of them. He smokes continually, but puts his cigaret down every minute. Then he lights another one, forgetting that he put one down, still burning. Here, this cabinet I got six months ago. I got it from a neighbour who moved away. It's covered with burn marks. Here's the table . . . and look the kitchencounter! You want to see our bedroom? I'll show you."

De slaapkamer was een chaos. Alle dekens waren van het bed getrokken, de kast met kleren overhoop gehaald en ik brak m'n nek bijna over een paar schoenen. "Brenda does that ten times a day. I don't bother anymore. At night when she is in bed, I'll clean it up. You see those drawers? And the floor? The mattrass is also covered with holes. I sewed some material over it. You have no idea what a worry it is . . . A couple of times we've had a small fire . . . but one of these days we're going to be buried alive. All of us. Tom is mentally sick . . . else he wouldn't be so careless. That's why I'm so terribly upset that something might happen to him . . . If the phone goes, I hardly dare to pick it up. Suppose it's the police telling me that they found him . . . dead . . ."

Ik moest ineens aan Job denken. Het ene ellendige nieuws volgde het andere op. Buiten stond Brenda te krijsen. Het schelle geluid drong door de dichte ramen heen.

"I should get her in," zei Mrs. Spencer. "She's so unhappy . . . and yet such a lovely child. I love her even more than my other two, I'm afraid." Ze maakte aanstalten om naar buiten te gaan.

"Please, Mrs. Spencer, let her stay outside a little longer. The weather is fine and it won't do her much harm even if she yells for another half hour. Even a retarded child should learn some discipline. The more you give in, the more difficult and demanding she will be."

"I know . . . other people tell me the same. But I just lack the energy to lay down the law. I'm too tired and too discouraged. If I only had a break for a couple of weeks . . ."

"That's why you called us? To try to get Brenda away?"

"No . . . I know you can't do much either . . . Besides I'm not so sure that I would let Brenda go to Orillia. Not long ago I read in the paper that a child was found dead after a few days. They had not even missed it. They don't have enough staff to take care of the children. I couldn't close an eye at night if I had to worry about her being there . . . No, I called you for another reason. I'm broke. I haven't a penny in the house. The rent is due and the light bill should have been paid ten days ago. And this is all the food I got in the house."

Ze liet me haar keukenkast en frigidaire zien. Een laatste kluit margarine, een half brood, wat aardappelen, havermout, een pot jam, suiker, een bos wortels en daar had je 't ongeveer wel mee gehad.

"Why don't you see Mr. Pike? You must be eligible for welfare assistance."

Mrs. Spencer lachte honend. "I went there this morning. You know what he said? Tom just took advantage of the whole situation. Took off with a paycheque of $75, had a good time while his family could live on the expense of the tax payers. He was going to put a stop to that. Not a penny I was going to get. If we were really starving, which he didn't believe anyhow, I should go to my church or to the Salvation Army."

Ik keek op m'n horloge. Half vier. "I'd better go and see him right away," zei ik. "You have to have food. I'll be back." Ik was blij dat ik tenminste iets kon doen.

Mrs. Spencer pakte m'n mouw. "He's furious with me . . ." zei ze wat beschaamd. "I had a real fight with him and told him things I should never have said. But I was cracking up and didn't know anymore what I was saying. But he makes me livid. He has one of the most beautiful houses in town, only one child and not a care in the world. Every year a new car . . ."

"Did you go to his office or did he come out here?"

"He's never been here . . . Everybody has to go to him. I had the neighbours taking care of the kids and walked all the way down. More than half an hour. For nothing."

"I'll see what I can do", zei ik en ging weg naar het hol van de leeuw. Ik lag altijd met Mr. Pike overhoop, ofschoon we tot nu toe steeds de beleefdheidsvorm in acht hadden genomen in onze twist gesprekken.

Ook deze keer ging het er inwendig warm toe. Volgens Mr. Pike deugde noch Mr. noch Mrs. Spencer. De mensen kennen geen verantwoordelijkheid. Zij was een helleveeg waar geen man het bij uit kon houden. Hij een slampamper, een nietsnut, een parasiet van de maatschappij. Zijn werk record was één stuk ellende. Nu had hij pas deze goede baan op de staal fabriek en mijnheer nam de benen. Als hij terug kwam — en natuurlijk kwam hij terug, de man was gewiekster dan een hele orde van advocaten — was hij natuurlijk zijn job weer kwijt en kon hij weer rentenieren. Nee, Mr. Pike trapte er niet meer in. En dan, hij liet zich niet de huid vol schelden door Mrs. Tom Spencer! Als ze zonder eten zat, dan moest ze maar uit werken gaan of wat voor anderen naaien thuis. Ze had een diploma als coupeuse en zou heus wel in het leven blijven. Dat was zijn laatste zorg."

"Have you ever been in the house and do you know the situation there, Mr. Pike?"

Why should I visit that house? Of course I know the situation. Brenda is a bit difficult. I grant you that. But if that woman would discipline her the way it should be done, she wouldn't have the problem on her hands, I assure you."

Ik gaf Mr. Pike mijn gezichtspunten en trachtte hem uit te leggen dat het hele geval wel iets gekompliceerder was dan hij voor deed komen. Een bezoekje aan het gezin zelf zou hem daarvan wel overtuigen. Mrs. Spencer moest geholpen worden en ik voelde er weinig voor om met lege handen bij haar terug te komen. Als hij bleef weigeren zou ik het wel via een andere weg proberen.

Na veel gesjagger alsof we een paar marktkoopmannen waren, kwamen we overeen dat Mrs. Spencer een "foodvoucher" kon krijgen voor $20.-.

"She can buy the groceries at the A & P. I'll phone the manager that she will come in and the bill can be sent to me. But you better warn her: No fancy stuff like pies and steaks and chocolate bars. I'll want to have a list of all the articles and I won't pay a nickel if I don't agree with her purchases."

"Don't you worry, Mr. Pike. I'll get her the groceries. Mrs. Spencer needs them badly and can't do much shopping without a car and three children trailing behind her."

"No wonder you always seem so busy," hoonde Mr. Pike, "if you have to do the shopping for your clients . . ."

Ik negeerde de opmerking. "Will you please phone the store, Mr. Pike? I like to be on my way."

Een ogenblik later stond ik op straat met de volmacht om voor $20.- levensmiddelen te kopen, letterlijk in m'n hand.

Bij een publieke telefooncel belde ik Mrs. Spencer en vroeg wat ze voor haar geld wilde hebben. Ze gaf me een lange lijst met de prijzen. Ze was goed op de hoogte wat er "for sale" was en er was geen enkel artikel genoemd dat onder de catagorie "fancy stuff" kon vallen.

Toen ik de boodschappen afleverde en beloofde diezelfde week nog terug te komen om te zien wat er verder gedaan kon worden, zag ik dat Brenda weer in huis was. Ze had een andere jurk aan. Ze had alle knopen van haar jas getrokken en van woede een flinke scheur in haar jurk gemaakt.

Sedert die bewuste dag ben ik het gezin bijna wekelijks blijven opzoeken. Na drie weken kwam Mr. Spencer weer opdagen. Heelhuids, maar zonder een cent op zak en zonder auto. Die had het begeven en stond afgedankt ergens aan een hoofdweg in Manitoba. De Salvation Army in Winnipeg had hem een treinritje naar zijn woonplaats gekocht.

Tom was zijn baan op de fabriek kwijt, maar verdiende een mager weekloontje nu met losse karweitjes. Via de Union was hij hard bezig weer op de Staalfabriek aangenomen te worden. Hij vertelde zich niets van zijn reis te kunnen herinneren, maar wilde van geen dokter weten. Als hij "gek" verklaard werd, zou hij nergens meer een job krijgen.

Met veel moeite gelukte het om Brenda 's morgens op het pas opgerichte schooltje voor achterlijke kinderen te krijgen. Ze ging er graag heen en scheen er ook wel iets van op te steken, zoveel zelfs dat het lang niet uitgesloten leek dat ze nog wat leren kon.

Met grote medewerking van de dokter werd Brenda enige maanden later opgenomen in het Research Center te London voor drie weken. Het rapport wees uit dat Brenda — mits geplaatst in de juiste inrichting, nog zeker een minimale scholing kon ontvangen. De adder zat echter verborgen in de woorden "in de juiste inrichting". Want die was er niet. De enkele inrichtingen die Ontario rijk is voor achterlijke kinderen missen vaak hun doel door overbevolking en zij hebben bovendien geen plaats in de nabije toekomst. Dus kwam Brenda weer thuis.

In de loop van de tijd was het dossier "Spencer" met tientallen bladzijden gegroeid, maar op de keper beschouwd waren de omstandigheden en de moeilijkheden maar bitter weinig veranderd, laat staan verbeterd. Want de enige oplossing die het gezin vooruit kan brengen en Brenda op weg naar een betere toekomst is voorlopig nog lang niet te verwezenlijken: Nog altijd wordt er veel te weinig gedaan voor zwakbegaafde kinderen. Er is een tekort aan tehuizen, aan psychiaters, verpleegsters, maatschappelijke werksters, geld, inzicht en begrip. Het zijn vaak alleen de ouders van dergelijke kinderen die met dit probleem -worstelen en misschien zelf mee onder door gaan. Pas als we allemaal — als z.g. buitenstaanders, hoewel in dit geval geen enkel Christen een buitenstaander mag zijn — "medelijden" met deze kinderen en gezinnen kan er iets voor hen gedaan worden.

Want Brenda is de enige niet . . .

Ineke Parlevliet

REISPLANNEN ?

Neem eerst kontakt op met KOOPS TRAVEL SERVICE LTD.

Wij verzorgen al Uw boot- en vliegreizen, indien gewenst, bij U aan huis. Vraag geheel vrijblijvend, voor prijzen, vliegschema's, en nieuwe afvaartlijsten van de Holland America-Lijn. Bij voldoende deelname halen wij Uw ouders weer uit Nederland, in april 1966.

BESPREEKT UW REIZEN VROEGTIJDIG via

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.
Box 307, Burlington, Ont.
634-1813

Dag en nacht bereikbaar.
Kantooruren: dagelijks tot 5.30 P.M. Vrijdags tot 9.00 P.M. Zaterdag van 8.30 tot 12.30.

Gaat U Kerstpakketten over zee zenden ?

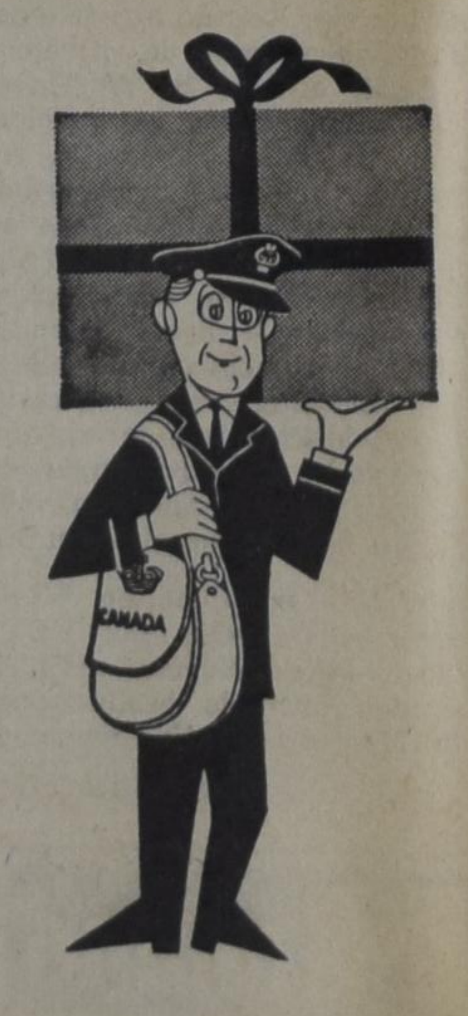

Vraag alstublieft Uw Postkantoor naar de laatste data van ter post bezorging

VIER SINTERKLAAS AAN BOORD

...EN BESPAAR 25% OP UW PASSAGEPRIJS!

U ZULT ER VERSTELD VAN STAAN hoeveel oude herinneringen een Sint Nicolaasfeest op de Ryndam bij U opwekken. De kinderen zullen er van genieten. U komt weer geheel in de stemming voor de feestdagen in Hollandse sfeer. En U komt uitgerust vóór 5 December in Nederland aan.

DE KOSTEN? U kunt zich op de toch al lagere wintertarieven een extra 25% besparen door U aan te sluiten bij onze "Christmas in Europe" groep (minimum deelname 25 personen). Vertrek uit Montreal per s.s. RYNDAM op 23 November. U keert op 18 Januari met de prachtige STATENDAM via New York terug. U kunt **275 lbs bagage per persoon gratis** meenemen en een "Pay Later Plan" is beschikbaar. Nu naar Uw reisbureau!

SINTERKLAAS AFVAART

s.s. Ryndam, van Montreal 23 Nov. Aankomst in Rotterdam: 2 Dec.

SPECIALE KERSTREIZEN VAN NEW YORK

NIEUW AMSTERDAM	24 NOV.
PRINSES MARGRIET	3 DEC.
STATENDAM	7 DEC.

VAAR MET EEN "HAPPY SHIP" NAAR IERLAND, ENGELAND, FRANKRIJK, HOLLAND, DUITSLAND.

Holland-Amerika Lijn
DE LIJN MET HOLLANDSE TRADITIE

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bath··rst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

Canadian National Railways

Treinreis Koopjes

en vriendelijke bediening in alle 10 provincies

Doe Uw voordeel met de beste treinreis koopjes van CN's lage Rode, Witte en Blauwe tarieven. Maaltijden zijn gratis voor hen, die in slaap- of parlor wagons reizen. U kunt nog meer besparen indien U de slaapgelegenheden met anderen deelt. Speciale tarieven voor kinderen tussen 5 en 12 jaar oud. U mag 150 lbs. bagage meevervoeren.

Zie deze lage Rode enkele reis tarieven:

Tussen TORONTO en:		Tussen MONTREAL en:	
Windsor	$ 5.20	Ottawa	$ 2.90
Saint John	$ 18.00	Halifax	$ 15.00
Saskatoon	$ 27.00	Winnipeg	$ 23.00
Calgary	$ 33.00	Edmonton	$ 34.00
Victoria	$ 47.52	Vancouver	$ 43.00

Tussen WINNIPEG en:		Tussen VANCOUVER en:	
De Pas	$ 9.50	Kamloops	$ 5.90
Edmonton	$ 15.00	Edmonton	$ 14.00
Toronto	$ 21.00	Saskatoon	$ 18.00
Vancouver	$ 24.00	Toronto	$ 42.00
Halifax	$ 34.00	Halifax	$ 57.00

CANRAILPASS voor bezoekers uit Europa: een hele maand ongelimiteerd reizen in Canada, onverschillig waar, voor slechts $99.00.

Voor nadere inlichtingen kunt U zich tot Uw CN passagiersreisbureau wenden.

CN
CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rate below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to God we announce the birth of our son and brother

ANDREW-HENRY

John and Tolly Streutker
Grace
Dorothy
Rita
Clarence
Richard

September 27th, 1965.
Woodstock, Ont.

D.V. hopen wij 15 oktober 1965 met onze geliefde ouders

P. SCHALK
en
G. SCHALK—VREEKEN

hun 35 jarige echtvereniging te gedenken.

Wij hopen dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons wil sparen.

Psalm 103

Hun dankbare kinderen:
Lethbridge, Alta.:
Corry and John Van Steensel
Lethbridge, Alta.:
Gerry and Janny Schalk
Vernon, B.C.:
Mary and Bill Miedema
Lethbridge, Alta.:
Casey and Florence Schalk
Lethbridge, Alta.:
Arie and Dinie
Peter
Joey
John
en 13 kleinkinderen.

P.O. Box 668, Coalhurst, Alta.

On Monday, October 25th, 1965, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

SIETSE SWART
and
JACOBA VANDEN BERG

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord may spare them many more years for each other and for us is the prayerful wish of their thankful children.

Edmonton, Alta.:
Jenny and John Bakker
Theo and Harry Kingma
Rocky Mountain House, Alta.:
Bob and Joan Swart
Piet Swart
Annie and Cor Visser
Edmonton, Alta.:
Tina and Jack De Jong
Prince George, B.C.:
Joan and Gus Vander Muelen
Rocky Mountain House, Alta.:
Kenneth Swart
Judy Swart
Mary Swart
and 20 grandchildren.

Na een auto ongeluk verwisselde ons lid

MRS L. BOERS

het tijdelijke met het eeuwige leven.

Moge de Here haar achtergebleven kinderen troosten.

Vrouwenvereniging
"Bidt en Werkt",
Blenheim, Ont.

Wanted:
EXPERIENCED POULTRYMAN
for large turkey breeding and growing operation.
Knowledge of artificial insimination an asset.
Able to drive truck and handle machinery.
Middle aged man accepted.
Good wages, plus unemployment insurance, Ontario Hospital, Windsor Medical, Workman's Compensation.

Apply:
C. T. DESLIPPE and Sons Ltd.
R.R. 2, Amherstburg, Ontario
Phone: 736-2372 days or
736-3603 after 6.

EMPLOYMENT OPPORTUNITIES

in dairy industry and other expanding industries IN INGERSOLL. Contact: Mr. A. Benjamins, R.R. 4, Embro, Ont.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Zuid Afrika

Een editorial in de "Hamilton Spectator" van 16 september 1965:

CARDBOARD VIRTUE

Whenever nations gather together with the high-sounding purpose of promoting mutual understanding, it is not long before South Africa is chosen as a whipping boy.

The Inter-Parliamentary Conference, with delegates from 60 nations, is meeting in Ottawa. It passed a resolution condemning South Africa's apartheid policy, as a grave crime against humanity.

Apart from the futility of such resolutions, whose effect is to increase rather than reduce bitterness and to harden South Africa's isolation, there is the selfrighteous smugness of the the voting delegates. Everyone will vote against sin, but there is still plenty of it around.

Many of the delegates come from nations which have plenty of house-cleaning of their own to do when it comes to prejudice and denial of rights of individuals.

Viewed from a comfortable distance, and with the certainty of not having to live in South Africa and face fearful possibilities, it is simple to vote emphatically for "virtue" and the outlawing of apartheid.

Apartheid is offensive to the principles of many who view South Africa from the outside. The need is not for condemnation — that is easy enough — but for a solution. Until that is forthcoming, resolutions are merely expressions of cardboard virtue.

Een artikel onder "Persschouw" in het Geref. Gezinsblad van 25 september 1965:

WAAROM NAAR ZUID-AFRIKA?

Zoals wij reeds berichtten, zal mr. dr. L. Roeleveld te Den Haag binnenkort zijn functie als onderdirecteur van de Olveh van 1879 verwisselen voor het ambt van officier van justitie (staatsaanklaer in die landdroskantoor) te Kaapstad. In de 'N.Z.A.W.-Kroniek', orgaan van de Stichting Nederlands Zuidafrikaanse Werkgemeenschap, schreef hij op verzoek van de redactie over zijn motieven tot deze stap:

"Het is niet gemakkelijk zijn beweegredenen voor een zo persoonlijke beslissing als emigratie te formuleren en dan nog tevens vatbaar voor publicatie te maken. Toch wil ik niet nalaten iets te openbaren van wat mij en mijn vrouw heeft bewogen deze, vooral voor onze kinderen, beslissende stap in ons leven te doen. Bij de afweging van de belangen voor deze beslising waren er natuurlijk pro's en contra's. Pro emigratie pleit de bevolkingsopbouw van Nederland, zoals die er nu reeds uitziet en nog meer zoals die over enige decennia het geval zal zijn. Voor geestelijke ruimte is ook geografische ruimte nodig. Die mankeert in Nederland en gaat veel meer mankeren in de toekomst. Het gevolg daarvan is gecompliceerdheid van onze samenleving, een overvloed van ordening met de daarmede gepaard gaande wetgeving, die diep in het persoonlijke leven ingrijpt. Men kan hiervoor immuun worden, vooral in een tijd van betrekkelijke welvaart, doch daarmede kan verloren gaan, althans voor een deel, dat de Schepper van de mens aan Zijn eer komt, omdat deze mens niet tot zijn volle bestemming komt om cultureel (in de zeer ruime bijbelse zin) werkzaam te zijn. Als door in de structuur of de leiding van de samenleving gelegen oorzaken deze ontplooiing van de mens niet mogelijk is, komt hij als beeld Gods niet tot zijn recht. Daarom schiet de leiding tekort als zij om economische of andere motieven de emigratie niet bevordert, doch integendeel het behalen van een zo groot mogelijke winst voor het volk door middel van het bedrijfsleven bevordert, zelfs door immigratie van buitenlandse werkkrachten. Erger is het nog wanneer het dirigisme uit politieke motieven wordt gestimuleerd. Alleen de persoonlijke beslissing van emigratie kan in de huidige verhoudingen deze cirkel doorbreken. Daarvoor is nodig bepaalde verworvenheden prijs te geven, doch onder 's Heren zegen zal dit 'offer' niet vergeefs zijn.

Is men eenmaal zover, dan rijst de vraag naar welk land emigratie verantwoord is. Voor de Nederlanders zeker Zuid-Afrika, dat door onze vaderen tot ontwikkeling is gebracht, onder hun leiding en met hulp van andere volken groot is gemaakt, waar de sporen van de Nederlandse cultuur niet sporadisch zijn, doch waar onze beste tradities worden gehandhaafd en gevoed, waar het overgrote deel van de ontwikkelde bevolking en naar uit berichten blijkt ook de niet-blanke bevolking vertrouwen in haar regering heeft, waar de **revolutiegeest wordt** tegengestaan ook van die welke belichaamd is in de z.g. mensenrechten en de wrede toepassing daarvan, waar ruimte is in geografisch en geestelijk opzicht, waar de zon schijnt en het land tot heil van zijn bewoners tot nog veel grotere ontwikkeling kan worden gebracht dan in Europa het geval is.

Door vrienden is mij de laatste tijd dikwijls de vraag gesteld met een oprecht gevoel van spijt om mijn a.s. vertrek, of ik met mijn kennis en ervaring niet beter in Nederland had kunnen blijven en of ik mijn goede loopbaan niet **ontijdig afbreek.**

Dit kan er inderdaad de schijn van hebben, doch ik meen, dat het juist goed is, dat mensen met een zekere kennis en ervaring zich losbreken uit de sleur van de samenleving, waarmede zij zijn vergroeid, om in een geheel ander land en andere omstandigheden zich opnieuw in te zetten, zich nog jong genoeg gevoelend om nieuwe taken aan te vatten en zo mogelijk ook deze nieuwe samenleving iets van hun kennis te geven.

Ik ben erg dankbaar, dat de Zuid-Afrikaanse regering daartoe gelegenheid heeft geschapen en heb gemeend deze te moeten aangrijpen. Voor de Nederlandse jurist moet dit in Zuid-Afrika gemakkelijker zijn dan in de Angelsaksische landen, omdat het Romeins-Hollands recht nog altijd de basis van het rechtsleven vormt, de kennis daarvan gemakkelijker kan worden verkregen dan van een geheel vreemd rechtsstelsel, ook al omdat de rechtsbronnen in het Nederlands en Afrikaans zijn geschreven, terwijl de voor het werk te raadplegen rechtspraak in het Engels geen overwegend bezwaar is. Integendeel opent de grondige kennis van een vreemde taal de deur tot een ander cultuurgebied, hetgeen vooral voor de jeugd zeer belangrijk is.

Of ik achter de apartheidspolitiek sta, hebben sommigen mij gevraagd en of ik in mijn nieuwe functie daar persoonlijk geen moeite mee zal krijgen. (Opvallend is dat de meeste vrienden en relaties die ik sprak, niet of niet zo zwaar tillen aan dit probleem als het huidige Nederlandse kabinet.) Mijn antwoord is, dat ik mij voorneem mij ter plaatse eerst voor mijn functie te bekwamen, dat deze functie er niet is om een speelbal te zijn voor de politiek, ook niet voor de binnenlandse politiek van Zuid-Afrika, doch om de wetten van Zuid-Afrika te helpen naleven onder sanctie van straf, zoals dit in elk beschaafd land geschiedt, dat mij niet gebleken is dat dit in strijd zou zijn met hetgeen Gods Woord ons gebiedt, doch eerder dat deze taak aan de overheid is gegeven, o.a. in Romeinen 13. Er zullen natuurlijk moeilijkheden en wrijfpunten zijn, doch die zijn er in elk rechtsstelsel, en men lost deze niet op door er omheen te lopen, doch door ze te behandelen. Ik meen daarom met een gerust geweten en in het vertrouwen, dat mijn superieuren ook met mij als gast — tevens ambtenaar — geduld zullen hebben, te kunnen handelen.

De contacten welke ik reeds met ingezetenen van de Republiek heb gehad, konden mij deze gerustheid alleen maar bevestigen.

Natuurlijk zullen er moeilijkheden blijven en komen. Wij leven in een zondige wereld, Nederland en Zuid-Afrika daarvan niet uitgezonderd. Doch als wij onze weg weten en die door bepaalde persoonlijke omstandigheden, die ik laat rusten, nog duidelijker afgebakend zien, is het onze roeping die weg te gaan.

Niet met een vals idealisme, noch uit onlustgevoelens tegen ons vaderland Nederland, dat ons zoveel heeft gegeven, doch in Christelijke nuchterheid gaan mijn vrouw en ik met onze kinderen onder beding van Gods zegen onze nieuwe toekomst in de Republiek Zuid-Afrika tegemoet."

LOFORNA ROD & GUN CLUB
Requires
A COOK
or
RETIRED COUPLE
from November 6th, 1965 until November 13th, 1965 for its hunting camp. Anyone interested please contact the secretary, B. Bonvanie, 17 Hilda Ave., Willowdale, Ontario.

Voordelige aanbiedingen in
SJOELBAKKEN vanaf $12.75
DESKS vanaf $45.00, enz.
PARK ROAD FURNITURE
5 Park Road N., Grimsby, Ont.
945-2388

FARMS TE KOOP

Een 100 ACRE FARM. Deze farm is gelegen een paar mijl van Stratford, ½ mijl van de hoofdweg. De grote barn heeft plaats voor 40 melkkoeien, ook zijn er verschillende boxstalls voor varkens en jong vee. Het 4 slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Deze farm is leeg en kan direkt aanvaard worden. Open voor offer.

—

Tevens een 420 ACRE FARM met desgewenst 3 ton melkcontract per dag. Deze farm is gelegen 1 mijl van een grote industriestad in West Ontario. Twee prachtige huizen, van alle gemakken voorzien. Loafing barn, milkparlor, pijplijn milker, 2 silos 24x60, 100 stuks purebred Holstein geregistreerde koeien en een complete serie moderne machines. Het melkgeld is van $200 en kan gebracht worden op $300 per dag.

—

Eveneens een 382 ACRE FARM gelegen aan highway 401, enige mijlen van Woodstock. Farm heeft 3 huizen en drie barns. De grote barn heeft plaats voor 80 melkkoeien en verschillende boxstalls, tevens 105 purebred Holstein koeien en een complete serie machines. De oogst is inbegrepen. 2400 Pond melkcontract, netto inkomen $4000 per maand.

—

Dit zijn de drie mooiste farms ooit door ons te koop aangeboden en zijn gelegen enige mijlen van Chr. school en kerk.

—

En voor meer farms van 50 tot 500 acres met en zonder melkcontract eveneens tabaksfarms rond Woodstock, Ingersoll, Embro, Delhi en Aylmer schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73 — Beachville, Ont
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT.

BISSCHOP UIT JOEGOSLAVIE GAST TER SYNODE

Voor het eerst na de oorlog heeft een gereformeerde bisschop uit oostelijk Europa de gereformeerde synode in Nederland bezocht, namelijk bisschop Istvan Csete uit Joegoslavië. Zowel synodepraeses ds. P. van Strien als bisschop Csete gaven in hun toespraken uiting aan hun grote vreugde over het herstel van de betrekkingen tussen de gereformeerde kerken van Nederland en die uit oostelijk Europa. Als eerste blijk van dankbaarheid voor het hernieuwde contact zegde het werelddiaconaat steun toe aan de stichting van een nieuwe kerk in de Joegoslavische stad Subotica.

Centraal Weekblad

•

VERKLARING VAN MONTEVIDEO

De Latijns-Amerikaanse staten, welke zijn aangesloten bij de Intergouvernementele Commissie voor Europese Migratie (ICEM), hebben na een driedaagse zitting in de hoofdstad van Uruguay unaniem een "verklaring van Montevideo" goedgekeurd. Met deze verklaring wordt de basis gelegd voor het aantrekken van gekwalificeerde mankracht voor Latijns Amerika, van vitaal belang voor de verdere ontwikkeling dezer landen.

De Latijns-Amerikaanse landen zullen trachten gespecialiseerde arbeidskrachten uit Europa aan te moedigen zich in Latijns Amerika te vestigen door o.m. regelmatig vacatures en mogelijkheden bekend te maken. In de Verklaring van Montevideo worden voorts de nodige aanbevelingen gedaan om te komen tot de oprichting van een garantiefonds, waardoor de vestiging en integratie van Europese arbeidskrachten zal worden vergemakkelijkt.

Aan het eind van de bijeenkomst in Montevideo heeft de directeur van ICEM, mr. ir. B. W. Haveman (Nederland) nog eens onderstreept, dat zijn organisatie ernaar zal streven om alle programma's, die voor de economische en sociale ontwikkeling van Latijns Amerika van waarde kunnen zijn, te bevorderen. De heer Haveman wees in het bijzonder op het belang van de vestiging van gespecialiseerde arbeidskrachten, de bijstand van agrarische groepsvestingen en de hulp bij de vestiging van vakopleidings- en aanpassingscentra.

Begin oktober zullen de Westeuropese leden-landen van ICEM in Madrid bijeengekomen om zich te beraden over de beslissingen, die in Montevideo zijn genomen.

Emigratiekoerier

VOOR AL UW REIZEN
W. VanderBeek
623 West 5th St., Hamilton, Ont. — Phone: 385-6930

130 ACRE DAIRY FARM
MET MELK CONTRACT
6 mijl vanaf Jarvis. 5 Kamer huis, grote barns, 30 stuks vee. Alle machineriën, bulk cooler, hooi en gras. Vraagprijs $30.000.— met $8.000.— down.
JACK BIJLSMA
Real Estate
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894

NIET TE GELOVEN
wat wij met onze giftvrije kruidengeneesmiddelen reeds 35 jaren hebben bereikt! Via dokter, specialist, ziekenhuis vond men bij ons genezing! Leest de attesten en U staat paf! Waarom moeten de ons in de natuur geschonken geneeskrachten eerst in de laboratoria tot veelal giftige medicijnen verwerkt worden, voordat U ze aanwendt? Meldt ons Uw ziekte en klachten!
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Holland

De luchttarieven vanaf 1 April 1966 (behoudens goedkeuring van de regeringen): Montreal—Amsterdam voor 21 dagen $335.00 retour, kinderen van 2-12 jaar halve prijs, onder 2 jaar $33.50. Met inbegrip van 10 dagen Zwitserland, Italië, enz. (hotel en maaltijden inbegrepen) van af $378.00. Vraag volledige inlichtingen zonder verplichting.
LUCAS KOOPS, Manager.
VALENTINE TRAVEL
Service 485-0336
1642 Bayview Av, Toronto 17 Ont.

Geef Uw
Adresverandering
steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

DE BETERE SIGAAR
Agio

FIXI	$1.30	per	10	stuks
GARANT	1.55	„	10	„
GOUDEN OOGST	2.25	„	10	„
GRAND PRIX	2.50	„	10	„
EXTASE	1.70	„	10	„
SUCCES	1.80	„	10	„
SUPER SENORITAS	2.10	„	20	„
PETITOS	1.90	„	20	„
CONSUL	0.80	„	10	„
MAXIM	1.25	„	20	„
LITTLE	1.15	„	20	„

FIXI, GARANT, GOUDEN OOGST en GRAND PRIX ook in kistjes van 25 stuks.
P. J. SCHOLTENS IMPORTS
P.O. BOX 527 — WATERDOWN, ONT.

Iets nieuws voor ontbijt
Probeer dit smakelijke, gemakkelijk te bakken
Geconfijt Pinda Brood
Begin de dag met warme geboterde sneden machtig pindabrood. De heerlijke smaak maakt dat Uw gezin steeds terugkomt voor meer en meer. Met Magic bakpoeder kunt U er zeker van zijn dat alles wat U bakt een groot succes zal zijn. Generaties van mensen die zelf bakken hebben de betrouwbaarheid ervan bewezen.

GECONFIJT PINDA BROOD
Combineer 3 eetlepels zachte boter, 4 eetlepels bruine suiker en ½ kop fijn gehakte Planters' Pindas op de bodem van ingevette 9x5 inch broodvorm.
Zift tegelijk
2 koppen eenmaal gezifte bloem geschikt voor alle doeleinden
2 theelepeltjes Magic Bakpoeder
½ theelepeltje dubbelkoolzure soda
1 theelepeltje zout
Smelt tesamen
2 eetlepels Blue Bonnet margarine
2 eetlepels Planters' Pindakaas
Voeg langzaam aan toe
1 kop bruine suiker
1 goed geklutst ei

Roer in de pindakaas mengsel en 1 kop zure melk. Maak een kuiltje in de droge ingredienten; meng totdat het juist een melange is geworden. Niet kloppen. Stort het deeg in een klaargemaakte broodvorm. Bak in voorverwarmde matig hete oven (350°F) van 50 tot 60 minuten.

BAK HET MET MAGIC —
DIEN HET OP MET TROTS
Een ander fijn produkt van
Standard Brands Ltd.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

KANDIDAAT JOHN J. H. HOFLAND GEINSTALLEERD

Na een korte vacature heeft de Christian Reformed Church of Owen Sound, Ontario weer een predikant ontvangen. De Dedication Service werd gehouden vrijdagavond, 24 september 1965, waarin de consulent Rev. R. Praamsma van Collingwood voorging.

De predikatie had tot thema "Moses' Ministry of Blessing Hands" en als zijn tekst had Rev. Praamsma gekozen Exodus 17:11, 12.

Rev. Geuzebroek van Scarborough las het bevestigingsformulier en stelde Mr. Hofland de gebruikelijke vragen.

Behalve Rev. Geuzebroek namen mede deel aan de handoplegging Rev. Praamsma en Rev. E. Gritter van Orillia.

Na deze mooie en indrukwekkende ceremonie sprak Rev. Geuzebroek de nieuw bevestigde predikant toe. Hierna sprak Rev. Gritter tot de gemeente.

Deze bijzondere dienst werd besloten met grote dank aan God die zijn kerk bewaart, waarna Rev. Hofland voor het eerst de zegen uitsprak.

Na de dienst werden Rev. Hofland en zijn vrouw door verscheidene afgevaardigden hartelijk toegesproken.

In een ongedwongen sfeer vond daarna in de basement van de kerk de ontmoeting van predikant en vele gemeenteleden plaats.

J. Bergstra

DE RADIO VERLIEST LEDEN

AANTAL LEDEN PER OMROEPORGANISATIE

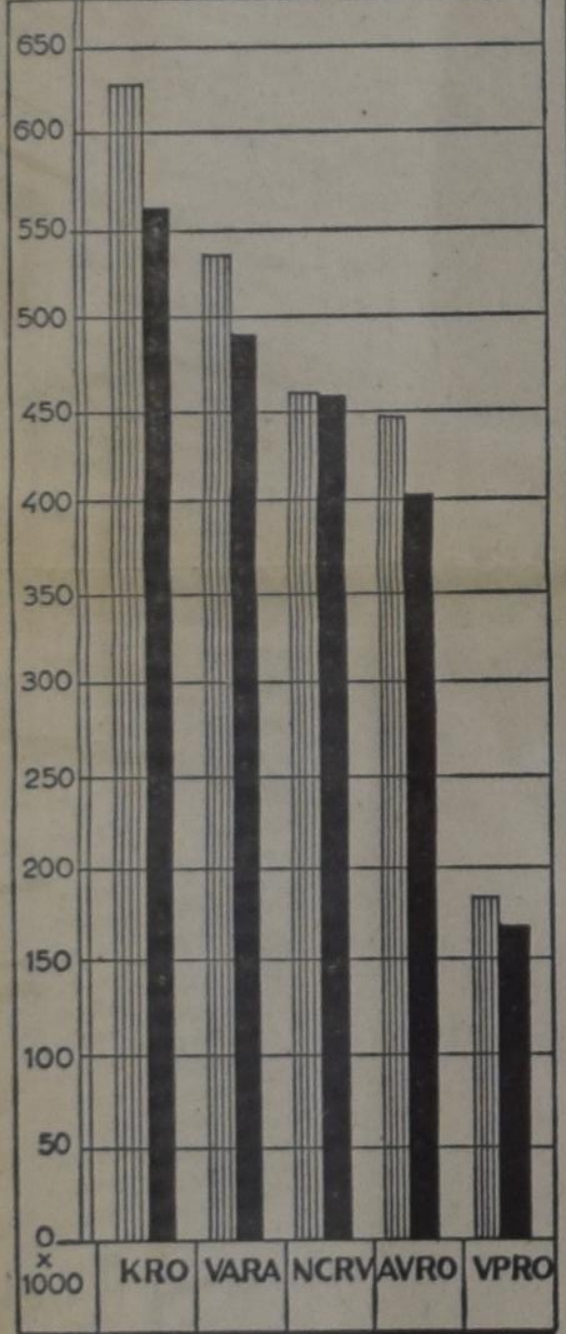

DE OMROEPORGANISATIES VERLIEZEN LEDEN

Vergeleken met 1964 hebben de omroeporganisaties duidelijk verliezen geboekt aan leden, met uitzondering van de NCRV waar het ledenverlies uiterst gering is. In onze grafiek geven wij een overzicht van deze ontwikkeling over de periode januari 1964 tot juni 1965. In verband met het verschil in werkwijze bij de omroepverenignigen zijn er hier en daar enkele betrouwbare ramingen gedaan teneinde een gelijke datum te verkrijgen. In het totale beeld van de grafiek kan dit echter van geen invloed zijn. Het zegt dat in de genoemde periode de omroepen totaal tussen de 165.000 en de 166.000 leden hebben verloren.

Dat de omroepverenigingen nog wel iets anders te doen hebben dan alleen maar mdziek maken blijkt uit het gigantisch aantal in- en uitgaande poststukken dat zij jaarlijks verwerken. Totaal bedraagt dit ongeveer 1,5 miljoen poststukken per jaar, exclusief de verzonden omroepbladen.

Koopt bij de

ADVERTEERDERS IN

"CALVINIST-CONTACT"

LEZERS SCHRIJVEN

ARM OF RIJK?

Toen we nog een kind waren gingen vader en moeder met vijf kinderen twee maal naar de kerk. Wat zijn we dankbaar dat we met deze gewoonte zijn opgegroeid. Nu we ouder zijn is het voor ons geen Zondag als we niet 's morgens en 's avonds naar de kerk zijn geweest. Wat hebben we op deze wijze een enorme kennis vergaard en wat heeft het ons voor veel kwaads behoed.

Voordat we naar de kerk gingen werden er voor ons drie centen op de tafel gelegd en vader en moeder gaven iets meer. Ik meen me te herinneren dat vader een kwartje, een dubbeltje en een cent gaf. Wanneer U dat allemaal bij elkander telt dan komt U ongeveer aan een gulden. Dat was niet gek van een salaris van 10 gulden per week. Bovendien kwamen daar nog giften bij aan de zending, enz.

Toch zat hier een schaduwzijde aan. We wisten niet beter of in het collectezakje werd een cent gedaan. Toen we achtien jaar waren en 20 gulden per week verdienden en ver van vader en moeder in een vreemde stad werkten gaven we nog steeds centen in de collecte.

Op een avond waren we met een meisje naar de bioscoop geweest om de film: "Kapitein Scott aan de Noordpool" te zien. (Dit was één van de weinige keren dat we naar een bioscoop geweest zijn, omdat vroeger de bioscoop de wereld was en niet bezocht werd) De zondag er op zaten we weer in de kerk en toen het collectezakje langs kwam wilden we er weer een cent in doen. Plotseling echter herinnerden we ons dat we een paar avonden er voor, drie gulden hadden uitgegeven voor een paar uur plezier en toen zagen we in dat het niet goed was om voor ons eeuwig welzijn met centen te voldoen. Van die dag af zijn we met centen geven opgehouden. Wat zijn we blij dat de Here onze ogen voor onze gierigheid opende. We hebben later als regel gehouden om ten minste tien procent van ons inkomen aan de kerk te geven. Met als gevolg dat we steeds meer moesten geven, omdat ons inkomen steeds groter en groter werd . . .

Heel veel mensen zijn slechte gevers en hebben altijd armoede, weinig mensen zijn goede gevers en hebben steeds welvaart. Let er maar eens op.

In Nederland moesten we eens de leden der kerk bezoeken om giften te verzamelen voor een speciale zendingstaak. We zullen nooit vergeten het bezoek aan een voor ons onbekend lid. Hij was een accountant en woonde in een mooi huis. We werden vriendelijk binnengelaten. Dat is altijd een goed teken. We vertelden wie we waren en waarvoor we kwamen. "Och, Meneer Drent," zei de man, "de Here wil ons geld niet hebben." "O nee?" zeiden we. "Neen," zei hij wederom, "vorige week heb ik ook ergens 100 gulden aan gegeven en de volgende dag kreeg ik 200 gulden terug . . ." Ook wij kregen 100 gulden, wat een heel bedrag was, voor de oorlog.

De Bijbel leert ons, als we wind zaaien dat we storm zullen oogsten. Dat de Here de blijmoedige gever LIEF HEEFT. In Maleachie staat duidelijk dat wanneer we 10% aan de Here geven, dan onze schuren te klein zullen zijn om ZIJN zegeningen te bevatten. Practisch niemand gelooft dit, maar ik kan U verzekering geven dat de Here het DOET. Omdat ik het ondervonden heb. Probeert U het maar. Mensen stellen U teleur, maar God stelt U niet teleur. Het lijkt een heleboel, 10% van Uw inkomen. Maar U zult zien dat de zegeningen Uw huis zullen binnenstromen. Minder aan dokters rekeningen, Uw auto gaat langer mee. Opslag, enz., enz.

Vroeger gaf ik 10% van ons inkomen en iedere week gaf ik geld aan mijn vrouw voor de huishouding. Wanneer ze iets extra moest kopen, dan moest ik dat betalen. Enkele jaren geleden kwam zij op de gedachte om ook 10% van haar huishoudgeld aan de Here te geven. Zo gaat er nu iedere week een zending naar evangelisatie, Soudan zending, enz., enz., en het grappige is dat ze ondanks dit toch altijd geld overhoudt om ook voor de extra dingen te kunnen betalen. Probeer het maar eens. Stel Uw God gerust op de proef en U zult ondervinden dat wat Hij belooft ook DOET. Wilt U graag rijk worden? GEEF.

J. Drent

P.S. — Nadat ik het bovenstaande geschreven had, herinnerde ik mij, dat wanneer ik in een gesprek met ongelovige mensen hetzelfde zeg als wat ik hierboven schreef, ik zo goed als zeker ten antwoord krijg dat ze voor een geloof als het mijne geen bewondering hebben. Heel veel mensen schijnen te denken dat een gelovige voor rampspoed geboren is en daarom is het voor hen niet erg aanlokkelijk. Ik probeer hen dan duidelijk te maken dat wanneer zij hebben willen dat hun kinderen iets doen zij hen toch ook iets beloven? Als je goed je best doet op school en je gaat over, dan krijg je een nieuwe fiets . . . enz., enz. Stel U voor dat Uw kind zou denken, hij of zij doet het toch niet. Uw kind weet, dat wanneer hij of zij overgaat, dan KRIJGT hij of zij die nieuwe fiets.

Zo staat de Bijbel vol met beloften: Eert Uw vader en moeder, enz. Gelooft in de Here Jezus en U ZULT BEHOUDEN worden.

J. D.

INVALLER

Nou die dag wordt 'n dominee van die N.G. Kerk na 'n siek vrou ontbied. Hij gaan daarheen met sakke vol pligtsbesef en goeie woorde. Maar hij ontdek die sieke is geen skaap van sy kerklike kudde nie.

"Nee dominee, ek is mos van die Presbiteriaanse geloof. Mij man is al jare der jare ouderling daar, en ons dominee is 'n lieflike mens".

"Maar hoe kom het u dan gevra èk moet aan u siekbed kom?"

"Dominee, die dokter het gesê my siekte is baie aansteeklik, en dit sou mos onchristelik wees om ons eie leraar in die gevaar te bring . . . ."

(Nieuws uit Zuid-Afrika)

OORLOGSMONUMENT UIT PUTTEN OP OOSTDUITSE POSTZEGEL

De Oostduitse posterijen zullen een herdenkingspostzegel van 25 pfennig uitgeven, waarop het oorlogsmounment in Putten wordt afgebeeld. Hiermede wordt tot uiting gebracht hoe groot het offer van Putten is geweest in de strijd tegen de nazi's

Vrouwen- en Mannenverenigingen

Maak uw vergaderingen betekenisvol met goed Studie materiaal

SCHETSENBUNDEL No. 1:

Acht schetsen over de zendbrief van Petrus — Vijf schetsen over de zendbrief van Johannes — Een Kerstschets — Een Paasschets — Vijf schetsen over "The Teenager" (in het Engels) — Een schets over Levensontplooiing en zelfbeheersing — Een schets over Christelijke etiquette — Een (Engelse) schets over de geschiedenis van de Christian Reformed Church.

70 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 2:

Zeven schetsen over het Evangelie van Johannes — Drie schetsen over de tweede zendbrief van Petrus — Een Kerstschets — Een Paasschets — Een schets over "Het Kleine Kind bij Moeder Thuis" — Een Engelse schets over "The Training of the Grade School Child" — Een schets over "Vader en Moeder en hun huwbare kinderen" — Een Engelse schets over "The Commonwealth" — Een Engelse schets over "Understanding our Government" — Een schets over "Onze talenten in dienst van de Here" — Een schets over "De Glorie God's".

68 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 3:

Vier schetsen over de Dordtse Leerregels — Drie schetsen over de Priestelijke taak van de Kerk — Vijf schetsen over de zending — Vijf Engelse schetsen over Missions — Zeven Engelse schetsen over de Brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië.

92 Pagina's — Prijs $1.00 per exemplaar

Guardian Publishing Company Ltd.

Box 312 Station B Hamilton, Ont.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

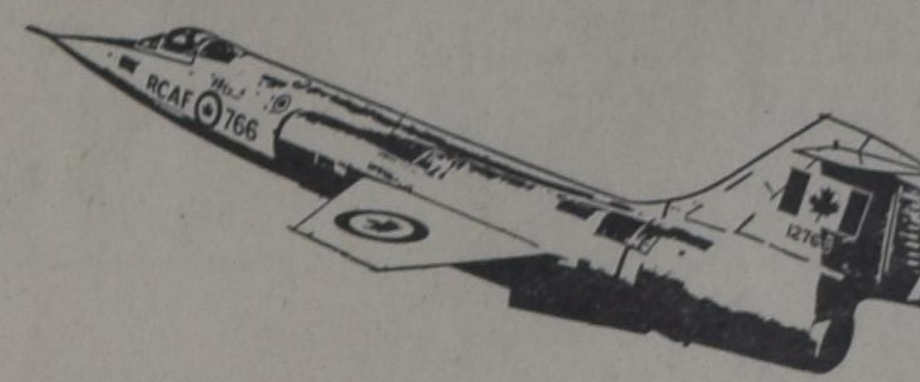

TOT EEN EENHEID VERENIGD

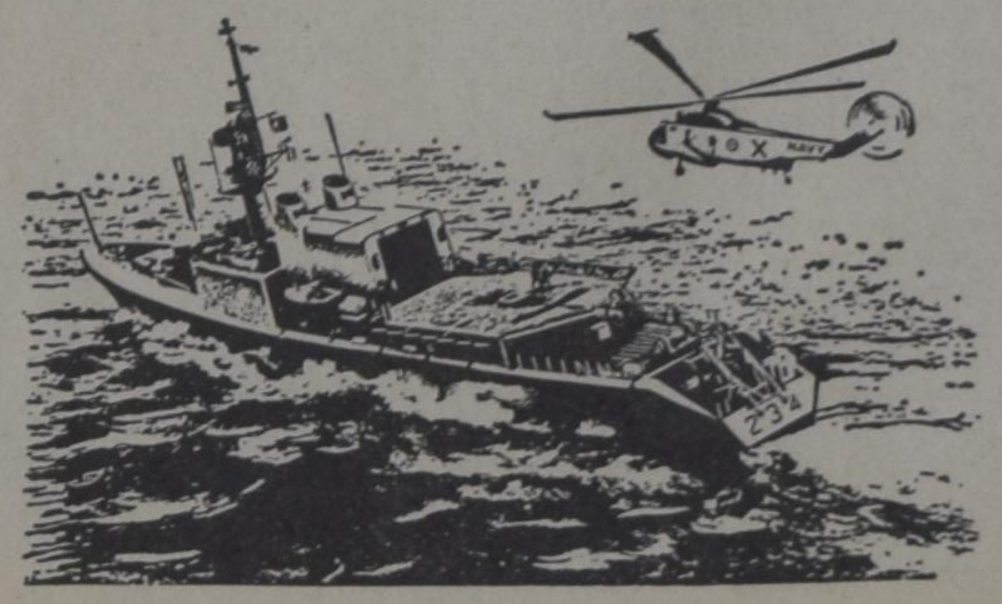

VOOR STERKTE

De gelegenheid om in de Canadese Strijdkrachten te dienen . . . te leren . . . en te reizen is nimmer zo gunstig geweest. De integratie heeft een loopbaan geopend die zeer de moeite waard is om te overwegen. Indien U aan het hoge peil van de Canadese Strijdkrachten kunt voldoen, dan kunt U een geslaagde levenspositie hebben die zowel interessant als goed betaald is.

Om meer omtrent 's werelds meest moderne Strijdkrachten te weten te komen gelieve men zich tot de plaatselijke raadgever voor een carriere in de Canadese Strijdkrachten te wenden.

Thans hebt U een gunstige gelegenheid om te dienen . . . te leren . . . en te reizen bij de Canadese Strijdkrachten

De Pieter Pel Memorial Bursary

Terugblik op Nederland's bevrijding door de Canadezen in de Meidagen van 1945

De Canada Netherlands Council deelt mede, dat de beurs voor 1965, ingesteld ter nagedachtenis aan wijlen Consul Pieter Pel, gewonnen is door Hans J. Kouwenberg te Ottawa.

Mr. Kouwenberg zal zijn studies dit jaar aanvangen aan de Carleton universiteit van Ottawa, in een "honours course" in Engels en geschiedenis.

Ieder jaar worden studenten uitgenodigd een verhandeling te schrijven over een gegeven onderwerp. De beste inzending wordt bekroond met een studiebeurs. Dit jaar waren er vijf inzendingen, die allen van een vrij hoog kaliber waren. Het was daarom voor de jury niet gemakkelijk de winnaar te kiezen. Uiteindelijk viel de keus op Mr. Kouwenberg's manuscript.

Onder de titel "The Liberation of the Netherlands by the Canadian Forces in Retrospect" schreef Mr. Kouwenberg het volgende:

Anguish was not new to the Dutch but the strain of it is hard to bear. Yet faith held out to hope and the climatic years of 1944-45 restored the confidence of a shattered nation. Through four heartbreaking years, all Europe felt the crushing heel of Nazi tyranny. Was there no help? In reply to that never ending question, asked by so many to Almighty God, the Allies invaded Normandy to begin "The Liberation."

It was long before the Canadian First Army stood at Arnhem to battle the recklessness of fanaticism and courage of oppression. Victory seemed unsure, but, eventually getting the upperhand, the Canadians opened the Schelde River. And still, victory eluded their grasp. A long, hard winter on the Maas proved almost discouraging. With renewed hope, the Royal Netherlands Brigade had joined with that Army as brothers whom they already knew. For Canadian brotherliness had showed itself in the warm acceptance of the Crown Princess and her little children. When Princess Margriet was born in that far country, both lands rejoiced in the hapiness of the Dutch and Canada was even more proud than ever. As the two years passed their common bond of brothers for freedom was to join them yet further. And Field Marshall Montgomery pronounced that entire Army "an inspiration to us all."

The Rhineland cleared, the Second Canadian Corps under General Simonds came to North-West Holland. Quickly the Germans were dispersed and the Canadians felt the friendship of the overjoyed populace, raised in a thousand voices and more, at Leeuwarden. Here they established their Headquarters. Meanwhile, General Foulkes and the First Corps trod into Midwestern Holland to finally face General Blaskowitz and the formidable might of the German 25th Army. With the steel-like backing of callous Governor Seyss-Inquart, Blaskowitz was to hold out under all circumstances, even if it would bring demolition and disastrous inundation to the entire western provinces. But everywhere there were signs of the German "Wehrmacht" deteriorating. And fanaticism cowers when cornered in despair. The German Generals were willing to bargain to retain some last vestige of pride and former might. Hostilities in Holland were soon to come to an end. Canadian forces began to airlift one thousand tons of food daily to the hunger-stricken. Then, quietly on the evening of May 5th of 1945, Lieutenant-General Foulkes, Corps Commander of the Canadian Forces accepted the submission of General Blaskowitz and the German Army in that area. A terse, "jawohl Herr Oberbefehlshaber" echoed hollow in the shell-scarred hotel of Wageningen.

And the bereaved were not without consolation and maimed were not without support. True, suffering did not end that day in the little hotel, but in the quietness of the hour, the loud exaltation of peace (soon rising to a crescendo in the whole land), was carried on the jubilant lips of Dutch and Canadian alike. Since then the battle scars of cities have almost completely healed through the development of modern progress. But the contact of the liberator and the liberated has altered something inside the human frame, and because of that, the Canadian and the Dutchman can never be the same.

Many a Canadian reminds his neighbour that Holland was and still is the prettiest country he has ever seen, he is proud that his wife was once Dutch. The veteran's experiences are still most vivid in his mind; he recalls many of the joyous scenes after the battle, the fight was worth it! These feelings of understanding and friendship are passed along and in a sense he has contributed to true internationalism.

Many Dutch have turned to Canada at the first thought for a new home away from the midst of a rapidly overcrowding country. Here they first heard of opportunity. In that new country they may feel a welcome equal to the meeting experienced before. They are no strangers in another man's land. Canada a nation of many nations, is proud that some of her ancestry comes from the Dutch.

Newspaper items concerning either country hold a common fascination, they bring back some scrap of time, some vital incident when the state of affairs was more chaotic. And it is deeper than that.

The culture and poetry of the east have met with the science of the west. Canada has felt the poetry of social relationship and Holland has felt the newness of modern technology grow in her land. Co-workmanship is a foundation for the future, on the basis of their first vital contact these two countries can deepen their sympathy for the other, to strengthen the fond in, what sometimes seems, an inhospitable world. Their relationship can be an example.

The battlefield, the awful calm of desolation, and ugly ridges stiffened grotesquely by war remain in the mind and on some hallowed spots. Surely even this is enough incentive to widen our vision until we can truly come into an understanding with our fellow man.

Voor al Uw
Verzekeringen
Auto-, Brand-, Ongevallen- en
Ziekteverzekering
(met wekelijks inkomen)
en alle andere verzekeringen
Mac. Vanderhout
Insurance Agency Ltd.
795 KING STREET EAST HAMILTON, ONT.
PHONE LI 4-2837

The Canada Pension Plan
en zijn baten

Wat het Canada Pension Plan voor mensen zoals Joe Costello, een 52 jarige ongehuwde arbeider, die $50 per week verdient, betekent, wordt hieronder uiteengezet.

Indien Joe in een volle betrekking tot zijn 65e jaar blijft werken kan hij een maandelijkse pensioenuitkering van $54.16 tegemoet zien uit het Canada Pension Plan en $75 aan ouderdomsrente — een totaal van $129.16. Dit is bijna 60% van hetgeen hij verdiende.

Indien hij ziek of zonder werk is voor de duur van ten hoogste twee jaar of indien zijn inkomen voor een periode tot op twee jaar beneden zijn geregelde loon is, zal hij hetzelfde pensioen op zijn 65e jaar ontvangen. Dit komt omdat onder dit Plan een bepaald aantal maanden van lage of geheel geen inkomsten het bedrag van het pensioen niet beinvloedt.

Indien Joe wenst door te werken tussen zijn 65e en 70e jaar en hogere inkomsten heeft dan voorheen, kan hij zijn pensioen verbeteren. Bij voorbeeld, als hij tot zijn 69e jaar werkt en $3600 per jaar verdient, zal zijn pensioen $61.74 per maand bedragen in plaats van $54.16.

Indien Joe invalide wordt na 1970, daarbij minstens 5 jaar hebbende bijgedragen, zal hij een invaliditeitspensioen van $65.62 per maand krijgen totdat hij zowel zijn pensioen als zijn ouderdomsrente op zijn 65e jaar ontvangt.

Alle baten onder dit Plan zullen hun waarde blijven behouden. De feitelijke uitkeringen zullen waarschijnlijk hoger liggen dan die hier zijn aangegeven, aangezien alle uitkeringen voordat zij worden uitbetaald zullen worden aangepast aan wijzigingen in de kosten van levensonderhoud en loonschalen en aan veranderingen in de kosten van levensonderhoud nadat zij betaalbaar zijn gesteld.

Wat zal het Plan U kosten?

Indien U, zoals Joe Costello, werkzaam bent en een inkomen hebt van $2600, gelijkmatig over een jaar verspreid, dan dient U een premie van 69¢ per week te betalen. Uw werkgever zal hetzelfde bedrag betalen.

Deze advertentie is een uit een serie betrekking hebbende op sommige van de belangrijke baten van het Canada Pension Plan naar individuele omstandigheden.

Uitgegeven op last van de Minister van National Health and Welfare, Canada.

Hare Exc. Judy LaMarsh.

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave,
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Victory over Dark Silence

A few years ago, when Marjorie McGuffin began to sell her first stories as a free lance writer, her accomplishment was even greater than that of most hard-working writers who face disappointments and struggle. Just a few years previously, the young Canadian grandmother had lived in almost illiterate dark silence.

As a bright child she lost her hearing through illness. Four intermitent years at a school for the deaf gave her a basic education, but her sight had been impaired too, and by the time she married a deaf comrade, the world had already become a place of vague shapes and shadows

With ingenuity and persevering care she reared three fine children. But, isolated from sound and sight, her life gradually became enclosed and bitter, shut off from normal communication with her fellows and education.

"As the years passed," she admits, "I picked up odds and ends of information about religion but not enough to give me much real enlightenment. My early forties had arrived before a burning desire to read the Bible led me to learn Braille."

It took three weeks of desperate battles with the tiny dots before she finally memorized the code. The Bible, in Braille, consists of 33 huge volumes but long before she finished the New Testament, Marjorie had found the source of strength and courage.

She picked up her lost education, won two scholarships for home-study courses, and eventually began writing children's stories for publication. She had found a way to face everything, risk anything, and take discouragement lightly, by removing her shaking grip from the helm of her life, and letting God take over.

Marjorie, a trim woman with short cropped white hair, has a sparkling sense of fun and joy, but she turns serious as she says carefully, "I found fear easy to overcome, problems easier to tackle. I learned to leave things in God's hands or to do them myself, depending on His help and guidance."

Financing a tiny home-produced Braille magazine for Canadian deaf-blind, partly with profits from the writing, she discovered that over 120 deaf-blind in her country, from nine years of age to over ninety, had no recognized association of their own. Few had Braille machines or means of communicating with others, and many, in their isolation, had believed themselves the only deaf-blind in Canada.

The motto of the little string-bound magazine, "I'd rather walk in the dark silence with Christ than walk alone with sound and sight", brought new courage to her comrades.

Correspondence and communication began to open their lives but they needed continuing direction and help.

Marjorie faced a decision. Could she afford to give up her free-lance writing and devote all her efforts to the founding of a young Canadian League for the Deaf-Blind?

Her fellows needed Braille machines and typewriters to correspond with one another and communicate with the outside world. Many, living on meagre pensions, needed Braille watches or clocks. To provide these, must be the first aim of the league.

Official recognition had been slow but, undiscouraged, she faced an enormous task with confidence. Still doing all her own housework with the aid of Braille-marked appliances, she began the new venture with God as her Leader.

A woman writer nearly two thousand miles across the country read in a farm weekly the last article Marjorie had written. Within a few days she had offered to continue Marjorie's writing, publicizing her work and her aims, and contributing proceeds to the young league. Readers began to send a trickle of contributions. The deaf-blind drew on their own talents and produced leatherwork, knitting, and skilled craftwork to help raise funds.

One elderly lady, not only deaf and blind but partially crippled with arthritis, contributed twenty-two pieces of fine leatherwork. When Marjorie asked how she could give so much, she said, "Three years ago, when my hands were very bad, I promised God I would work to serve Him. Well, they are better and I think He wants me to serve in this way."

As members gave, the league grew. Still another writer offered her help. By last year the Canadian National Institute for the Blind had appointed the widowed Marjorie as national consultant to the deaf-blind and was publishing 150 copies of each issue of the little Braille magazine which she still edits. The magazine not only circulates to members across Canada, but is passed on to deaf-blind in Britain, Germany, Italy, and India.

Twenty-five Braille machines and ten typewriters have been bought for members who can use them, as well as Braille watches, clocks, and Bibles.

Working with skilled fingers at her typewriter, Marjorie sometimes thinks back to the years when fear and bitterness filled her life, when she was afraid to be alone even in the daylight.

With deep conviction she can say, "My double handicaps have proved to be a blessing, rather than a hardship. They led me to find Christ and put myself in His care. They led me to found a friendship-building magazine and a happiness-spreading organization. They filled my life with fellowship and opportunities to help other people."

Joyce Knudsen

THE HARP HER LIFE'S DELIGHT

Amidst rare harps collected from all over the world, in a picturesquely situated little farm house on the historical estate of Queekhoven on the Vecht river, lives Holland's famous harpist Phia Berghout. She won fame not only in Holland as First Solo Harpist of the Amsterdam Concertgebouw Orchestra, but also in the many countries around the world where she performed. Finally her name is familiar to all those who cherish her fine recordings. Since 1960, she is the driving power behind the new international music center of Queekhoven.

FIRST ENCOUNTER

At the age of three, now fifty-five years old, Phia Berghout had her first encounter with the musical instrument which was to dominate her entire life. Strolling at her mother's hand to Rotterdam's zoo, she passed a show window of musical instruments. In the center was a huge glittering gilt harp. The little girl's eyes were glued to that graceful instrument. Her mother could scarcely drag her away. Through that show window Phia had had an early glimpse of her future life.

Music was in Phia's life right from the start. Her father was a pianist and violinist, her mother a pianist. Two elder brothers played the violin and the cello. When Mr. Berghout senior would take his viola, the whole family would join in and perform one of Beethoven's none too easy quartets.

HARP PROPELLED FORWARD

Before Phia Berghout could choose the harp as her specialty, she was taught to play the piano and the violin. But as soon as she reached the age to enrol in Amsterdam's Music Conservatory she chose the harp. She joined the Amsterdam Concertgebouw Orchestra already in her early twenties. She left the famous orchestra twenty-eight years later as its First Solo Harpist and a famed musician in her own right.

Phia Berghout not only developed into a fine performer, she also sought new ways to promote the harp's role in the orchestra. This she accomplished by stimulating composers to write new works for the harp. As a result, the harp was successfully propelled forward from its modest corner and simultaneously its expert player came into the limelight. For of course it was Phia Berghout who presented the new harp compositions to the public.

NEW VENTURE

Phia Berghout's long association with prominent musicians served her excellently when she decided to leave the Concertgebouw Orchestra to embark upon a new venture: to act as hostess, programmer and manager of the newly established music center "Queekhoven" near Breukelen-on-the-Vecht. (Breukelen, by the way, is the origin of New York's Brooklyn).

The lovely riverside estate of Queekhoven as bought by the Eduard van Beinum Foundation which transformed it into what musicians call a "heaven". This foundation, named after the famous late conductor of Amsterdam's Concertgebouw Orchestra, enables musicians from Holland and from all parts of the world to study, compose, relax and live for a while in this enchanting setting.

ROMANTIC ESTATES

For it should be mentioned here that Queekhoven is a fine 18th century castle. Built on medieval foundations, it stands in a park on a slightly elevated lawn that slopes right down to the river Vecht. The Vecht is a dreamy little river running through idyllic Dutch landscape of green fields and age-old trees. Queekhoven is not the only stately castle embedded in a lovely park. The stretch of river between the large cities of Utrecht and Amsterdam has for several centuries been the site of some of the finest country estates in the Netherlands, mostly built by Amsterdam's rich seventeenth-century merchant patricians.

HARD TO MAINTAIN

Today, however, heavy taxation has forced the present owners to look for new ways to maintain their estates, if not to part with their inheritance altogether.

Now institutions and foundations in many cases have taken possession of the castles and grounds, thus preserving to prosterity a priceless inheritance.

Such is also the case of Queekhoven, which in its new capacity

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

POPE PAUL IN NEW YORK

"We hope that some good may come of it", was the rather nebulous consensus of a somewhat bewildered world after the visit of Pope Paul the sixth to New York. In his own words the pope's trip to the New World was undertaken in the interest of peace.

Of course, the world already knew that "his self appointed holiness" was heartily in favour of world peace: today only the Chinese communists are not. And with all respect due his age and the genuineness of his love for mankind, we cannot help wondering if the pope's visit to New York wasn't somehow also intended to serve the interests of the Church whose spiritual (and temporal) head he claims to be.

It may be hard, amid the world wide choruses of adulation, to sound a note of discord, but to a calvinist there is always something revolting in the display of earthly splendour from the man who claims for himself the humility of Christ.

That splendour was not merely visible in his physical appearance in New York or in the literary beauty of his magnificent peroration before the United Nations that must have left many of the bickering diplomats breathless with self admiration.

It lay mainly in the fact that Pope Paul did not hesitate to cast the World Organization and its peace keeping efforts within the framework of the plans of God Himself.

> ". . . We may consider this the fulfillment before our very eyes and by our efforts, of that prophetical announcement so applicable to your institution: 'They will melt down their swords into ploughshares and their spears into pruning hooks'. Are you not using the prodigious energies of the earth and the magnificent inventions of science, no longer as instruments of death but as tools of life for humanity's new era?"

His audience listened spellbound and nobody noticed how the delegates of India and Pakistan exchanged quick accusing glances with each other. In the nearby newsroom telex machines heedlessly rattled out reports of violence in Vietnam, strife in Africa and dark suspicion in Europe. Someone in the Russian delegation stifled a bored yawn and a man from Israel had a bland but quizzical look on his face.

Outside, the millions watching the proceedings on television, exuded enthusiastic agreement born of a desperate hope, but a negro in the slums of Harlem scowled bitterly and was about to interrupt when his wife directed his attention again to the screen:

> "We know how ardently you labor to spread good culture throughout the world; to give man adequate medical assistance — all of this is magnificent and merits the praise and support of all, including our own".

The Negro scowled again, and nobody but his wife noticed, because he was not there, you see. In nearby Cuba a man by the name of Castro snorted his derision and his guest, a visiting Chinese diplomat, snickered.

Inside, the delegations of Greece and Turkey, of India and Pakistan, of Russia and France rose to offer the eminent speaker a thunderous ovation, because he had spoken so kindly of them and had cast around their stubborn selfcentered heads such beautiful, angelic halos.

And their applause drowned once more out the echo of another voice, sweet beyond compare, whose Owner for so many ages now has asked for recognition even to the point of His own death, but Who so consistently has been refused admission to the U.N. and the privilege of healing the disunited nations of this sick world and this is what He said:

> "I would give you my own peace and my gifts is nothing like the peace of this world. If you only knew, even at this eleventh hour, on what your peace depends — but you cannot see it".

The pope smiled and graciously received the acknowledgments of thanks and the assurance that, certainly, it should do some good. Around the world the millions spoke warmly of the great pope who loved peace so much that he was willing to fly to New York by jet.

In heaven Someone laughed, because once He made a trip like that Himself and He was not received so graciously. Yet His laugh was not a bitter laugh. It was indescribably sweet, but it had a note of sadness in it, and of great eagerness, to go back to earth once more.

John Vriesinga.

POWER AND POLITICS

If power is defined as "the influence over others" (thereby measuring one's power in terms of one's influence over others), power can be observed to be one of the few common goals of every human being; every human being craves for it, and every human (excluding little children) exercises it. Power in this sense, includes every form of influence ranging from one's ability to persuade and one authority to every manifestation of force.

Power is common to both christians and non-christians; the difference between a christian and a non-christian therefore is not that the one craves for power while the other one does not; but rather the difference between a christian and a non-christian lies in the manifestation of their power — in the way they exercise power, and in the purposes which they hope to reach in the exercise of such power.

The exercise of power and the craving for additional power especially manifests itself in the political sphere. Here men have the power to tax; here politicians exercise sufficient power to influence and regulate the lifes of our citizens; here men decide whether a murderer will receive the death penalty or whether he will be granted mercy; here men decide whether family solidarity must be respected or whether divorce licenses can be obtained as easily as one obtains a marriage licence; it is here that men play all sorts of funny games with the social laws which our heavenly Father has set aside for us.

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

After all, we live in the 20th century — a century in which man has come to realize that his intellectual rationality is much more reliable and dependable, than a blind emotional acceptance of some silly biblical laws, which was so prevalent in some of the earlier centuries.

These enormous political powers should make each and everyone of us aware of the tremendous responsibility that has been laid upon our shoulders, in voting for a particular candidate in the next federal election. By means of our vote, we are contributing to the success (whether the candidate is successful or not is beyond our power) of a candidate which will (we hope) be elected to a political office which carries enormous power.

It is of utmost importance therefore that we vote for a candidate who exercises his political powers responsibly. Responsible exercise of political power requires subjection to the social and individual laws which our Father has set aside for us, and to the constitutional laws of our Canadian democracy which secure individual freedom with respect to speech, the press, association, and religion. Responsible exercise of political power does not mean, in the first instance, giving the public what they want. It means primarily the protection of individual freedom and individual rights, within a framework of laws intended to control the clashing forces at work in a society.

Although each of the five political parties are craving for political power, the Liberal Party seems to be most concerned with this particular objective. Prime Minister Pearson has said in one of his campaign speeches, that he called a federal election because he wants more power — "the federal Government needs a parliamentary majority to deal in the best possible way with major issues and problems facing the country".

Since it will be the task of each of us to analyze the purposes for which our individual candidates want power, it is a worthwhile endeavor to study the Prime Minister's reasons for wanting greater power; he wants the extra power, he says, because "the federal Government needs a parliamentary majority to deal in the best possible way with major issues and problems facing the country". But this leads to the question 'in what way does a majority perform the country's business better than a minority'?

A majority can shove more legislation through the House than does a minority, because a majority obviously meets less opposition than does the minority. It is obvious therefore that a majority is better capable of dealing with the country's business than a minority if the test of "better" is measured in terms of quantity of legislation. But what about the quality of legislation passed through the House?

A minority Government, because it has some difficulty in passing their legislation, must consider not only the demands of their own party members (MPP's), but also the demands of some representatives of the other parties. Consequently, a minority will come up with legislation which has a greater support among the 265 representatives and the whole Canadian public, than will be the case with a majority Government. A minority government is generally forced to consider the rights of several minorities in the country, whereas a majority government is in the position to ignore these minorities. The quality of legislation therefore can be expected to be worse under a majority Government, than under a minority Government.

Prime Minister Pearson's claim therefore that he wants additional Liberal representation in the House because a majority is better capable "to deal . . . with the major issues and problems facing the country", merely illustrates that the Prime Minister is more concerned about the quantity of legislation, than about the quality of legislation.

Because the Prime Minister is primarily running on a platform of past legislation performance, one gets the impression that the Prime Minister merely wants power, so that he can pass more legislation (thereby establishing a greater past performance) upon which (he hopes), he can win still more power in the following federal election.

This does not mean that the Prime Minister is an insincere man. On the contrary, his sincerity, seriousness, and devotion are much in the foreground. It does mean, however, that the Prime Minister is being led by a basic desire for more and more power for its own sake, and that he is not led primarily by a set of basic political principles which could deny him that power, other than the principle of adopting the unpredictable public will.

The Prime Minister does not seem to exercise his political powers responsibly. He appears to be too weak to subject himself to the social and individual laws which our heavenly Father has set aside for us; and this (it seems) is so, because the Prime Minister has already subjected himself to the basic drive for power, for its own sake.

H. R. Jonker

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE AUGUST PROBLEMS

No. 168 (VanGrieken)

This problem turned out to be much easier than the similar one given by Loyd (No. 164). It has only one solution.
1. N-B6, K-N2; 2. R-N5 ch; 3. R-N6 or N8 mate.
(Dutch notation: 1. Pf6, Kg7; 2. Tg5†; 3. Tg6 of g8‡.)

No. 169 (Loyd)

This Loyd was not tricky enough for most of us.
1. Q-R8, Q diff.; 2. B-R2 mate. Var. 1. —, P-R7; 2. QxQ or B-B2 mate.
(Dutch: 1. Da8, D ; 2. Lh2‡. Var. 1. —, h2; 2. Dg2: of Lf2‡.)

No. 170 (VanderVen)

The keymove is extremely hidden. The problem is excellent.
1. B-R2, a. K-N3; 2. R-KB8, R-B4; 3. R-N8 mate. 2. —, R. diff.; 3. R-B6 mate.
b. K-B4; 2. R-R6, R-N3; 3. R-R5 mate. 2. —, R diff.; 3. R-B6 mate.
(Dutch:) 1. La2, A. Kg3; 2. Tf8, Tf5; 3. Tg8‡. 2. —, T ; 3. Tf6‡. B. Kf5; 2. Ta6, Tg6; 3. Ta5‡. 2. —, T ; 3. Tf6‡.)

No. 171 (Seilberger)

The author meant to make a trap but only a few were caught.
1. B-B7, thr. 2. R-QB8 mate.
(Dutch: 1. Lf7, dr. 2. Tc8‡.)

THE HARP

(Continued from page 9)

of music center was opened in 1960. Exquisitely furnished in period style, it is at the same time equipped for its new purpose with many large sound-proof rooms and with lodging facilities for an ever changing number of musicians.

WIDE SCOPE

The new music center conducts international music weeks, each dedicated to one instrument or one style of music. It organizes chamber concerts, lectures, public performances, and offers recording facilities to visiting ensembles and individual artists.

For instance, in September a conference for players of string instruments was held. August's "music week" was dedicated to the violin. Not to forget "Harp-week", of course, which annually is held in July.

But Miss Berghout does not want to be considered a harpist alone. She wants to be, and surely is, an allround musician in the fullest sense of the word. As a member of the jury in the First International Harpist Competition, held in Israel in 1959, she decided that such international events should be organized for other instruments as well. As a result, the Eduard van Beinum Foundation, upon her initiative, in 1961 organized its first international week for pianists.

Almost every month of the year such musical "weeks" are on Queekhoven's program under the inspiring guidance of Phia Berghout.

YOUTH CONTACTS

In addition to being Queekhoven's hostess and program director, Miss Berghout finds time to give private harp lessons, and to teach the harp at the conservatories of Amsterdam and of Maastricht, situated on the southernmost tip of the Netherlands. For it is her definite wish to be in constant close contact with today's new generation of young musicians.

If Queekhoven today is a familiar name to musicians both at home and abroad, this is mainly due to the inspiring guidance of Holland's expert harpist Phia Berghout.

Johanna vander Tooren

THE WORLD OF BOOKS

"Learning under the Lamp of God". Published by "The Christian School Herald", 212 Seneca Ave., Hamilton, Ont.

The parent controlled Christian School is often misunderstood. Many people consider it as a form of isolation. Particularly the Dutch people are blamed for using this school as a means to stay away from the community.

Although it must be said that the opposition against the Christian school is less fanatic than it has been in the past, it cannot be said that this form of education has received full recognition, let alone approval.

For this reason we are thankful to the administration of "The Christian School Herald" for publishing this little booklet. It is composed of articles, which have been published previously in the Chr. School Herald, namely: "Why Christian Education" by Rev. T. C. Van Kooten, "How Character is developed in the Christian School" by Miss Jennie Visser, "Discipline in our Schools" by Tom Abma, "The Teaching of History in our Christian Schools" by Charles Hoytema, "Teaching Latin in a Christian way" by Mrs. Bernice Schrotenboer, "Teaching Literature in a Christian School" by Albertus Witvoet, and "The Heavens are Telling" by Gary Duthler.

Of course, the booklet does not give an exhaustive exhibition of the philisophy of christian education. It is rather as the preface puts it, "a modest symposium on the distinct character of Christian education." This modesty is its virtue.

In our time education is on top of the list everywhere. It receives the largest slice of the tax dollar. People are always "in the market" when it comes to the preparation of their children's future. This booklet may well serve to tell them what christian school education basically is. We bespeak wide distribution of it which it certainly deserves.

The price is 50¢, but only 25¢ when ordered in quantities of 100.

D.F.

CAMPING

Everybody in the camp said goodbye to us, as one car after another with tired, and weary young campers left for home. This marked the end of another successful week of camping at Round Lake near Pembroke.

For five years in a row already, the youngsters between 12 and 16 years of age of various Christian Reformed Churches in Eastern Ontario go out camping. Two camps are organized, each of one week. Four to six counselors come along as well as a minister.

It had been a week of fun for everyone, of which included sports of all kinds, and games of every sort. Above all it had been a week of study of God's word, and Christian fellowship. Here is where they meet new young people of the same age, and of the same interests. For this is what the campers at Round Lake had experienced, and enjoyed while they were there. A week of activities they wouldn't normally do at home. Such as cleaning their sleeping quarters, making their own beds, peel their own potatoes, clean their own portion of beans or what ever vegetables we had for dinner. Here is where they had to get up at 7:30 A.M. and do some real tough exercise before breakfast.

You may now say "Boy I'll bet they were glad to be on their way home!" Quite to the contrary. These young campers had more fun than a barrel of monkeys. If you would ask any of them whether they were glad camp was over, they would say "I wish I could stay another week!"

These children were in an environment which was so much different from their every day life. Here they were among their own age, where they could study God's word together, and where we were all one in God's beautiful nature. They swam together, and played together. Here they could discuss their spiritual problems in the workshop sessions with their leaders. At night they would sit around the campfire, and sing all kinds of songs.

The daily duties they had to perform, were gladly carried out, and with smiles on their faces. This is what makes this sort of camp a success in every respect.

After the group of the first week had gone, we as leaders didn't get much rest. For already cars are arriving with another group of young energetic campers. To fill another week of activities, they had looked forward to the whole year long. Ready to meet friends, with whom perhaps they will work together later in life, or in activities in the church. For these young campers are the future of our society life, and of our church.

H. Verburg

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7038 (office)
741-1247 (res.)

HANDY ORDER FORM

BOOKS FOR CHILDREN

...... The Big Read-to-Me Story Book by W. G. Vandehulst $4.29
...... The Bible in Pictures for Little Eyes (2-5 years) $3.80
...... The Children's Bible by Anne de Vries (3-8 years) $4.95
...... Marion's Big Book of Bible Stories (3-8 years) by Marion Schoolland $4.10
...... My Picture Story Bible by Dena Korfker (6-12 years) $4.29
...... The Child's Story Bible by Catherine Vos (7-12 years) $4.95
...... The Bible our Guide by Gesine Ingwersen (12 years and up) $5.25
...... Leading Little Ones to God by Marion Schoolland $4.29

(Note: When paying by cheque, please add 15 cents)

Name: ....
Address: ....
Town & Prov.: ....

For ALL your books in Canada:

BURLINGTON BOOK & BIBLE HOUSE

468 Brant St., Burlington, Ont., Phone 637-2151

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(40)

"Look," said Jack, glad to be the man-of-the-world to the friend who had seen so much of it than he ever would, "I'm not disparaging Polly. There isn't a girl I'd compare with her, if she is my sister. And I'd like nothing better than to have you as brother-in-law. But your attitude is wrong. It's bad for women to be made so much of. Remember what Shaftesbury says: ''Twas as impertinent and senseless as it was profane to deify the sex, raise them to a capacity above what nature had allowed and treat them with a respect . . . something to the effect that they are the aptest to complain of in the natural way of love'."

"That man knew nothing about love," said John stoutly.

"Hear him, ye gods," apostrophized Jack. "This is the gospel according to Shaftesbury, John, your one evangelist."

John winced.

"Don't, Jack. That's sacrilege."

"How are the mighty fallen! Will Polly's image topple next? Why, you were the first one to talk me out of superstition, drawing all your arguments from Shatesburian premises. He was your other idol."

"My salad days.
When I was green in judgment,'"

said John lightly. "If I talked you into admiring the Characteristics, maybe I can talk you out of it. At any rate, pat theories like his are of no help to me in this — or any — crisis. And Jack — I can depend on your good offices with her when I'm gone? But you are right in one thing. I must speak to her today."

The opportunity for which he asked before supper that evening was made for him next morning. With strange unanimity — not entirely unforced in the case of Georgie — the Catletts had affairs in other parts of the house and Polly and he were left in the parlour. Rather, he was left and Polly came presently downstairs to where he stood before the empty fireplace. Quite mistress of the situation, she dropped into a chair and sat reposefully looking up at him, her blue morning dress — had he seen her in blue before? what lovely colour it brought out in her eyes! — flowing from her arms in loose sleeves, and flowing from her waist to the floor, below the white richu laced across her young breast.

The time had come, the time he had longed for and recently prayed for, the time from which all his past sorrows could be blotted out, on which all his future hinged, the time for which he had been rehearsing until he found himself awakening morning after morning in the very act of uttering one of the ardent, beautiful, inadequate but eloquent speeches he had composed.

"Polly," he said, and could go no further. Too much depended on it, for too much. Not only were all the speeches merged in one vast adoring jumble but there was every danger that part of one, tumbling out of context, would sound ludicrous and annoy or disgust her. She had only to ask what practical proposals he had in his power to make and he would be effectually silenced. And though he trusted that her consenting to hear him was a favourable sign, how could she decently have refused when he had come so far? Reason was no aid. It was all very well for Mrs. Manesty to say that the unknown Miss Catlett was a very lucky girl to have his devotion. She could not see the adored object, as he saw her now, instinctively graceful, beautiful, surrounded by her own atmosphere of radiant maiden sufficiency, untouched except by pity for his incomplete passion. That was the difference between them, he realized desperately, between the male and the female. He was conscious, so conscious of his incompleteness, of his need of a helpmeet for him. She — until she could be shown, until she could be prevailed upon to experience his love and what it would awaken in her — had no such feeling of need. And in this case what could he offer? She had been his lodestar.

But back here in the pleasant variegated pattern of family and social life, with enough duties to prevent boredom, and enough pleasures to provide gaiety, and enough family affection to afford security, and enough attractiveness to ensure marriage when she should desire it, what did she lack that he could offer? Not enough money for the luxuries she took for granted; brief companionship, which he had no reason to think she especially enjoyed, and longer periods of separation; virtually the life of a widow in her family circle; anxiety and loneliness apart from it.

But he loved her. Surely such love counted for something. Surely it must arouse some response; the emotion which affected him so powerfully must have some latent or potential counterpart in her. How could he awaken it?

"Jock tells me" — Polly's voice with that lovely shine in it, that utterly unaffected brightness, was intended, perhaps, to help him — "that you must leave today?"

It was the opening he needed. And I can't go, dearest, dearest Polly, without telling you that I completely worship you. In all my sorrow and sinning — such sinning and such scenes as you cannot even dream of and pray God never will — you have been Beauty to me and the only thing that has drawn me up and out — and back. Humanly speaking, that is. But God used you when I would listen to nothing else. You have it in your power to make this next voyage joyful and brief if I only know that you will wait until I come home. If you but give me the opportunity I shall count the chief business of my life to study what will make you happy; that —

"Polly," he said. "I — you — will —?"

Polly looked at him with faint exasperation, and felt it rather commendable in her that the exasperation was only faint. Really it was a bit ridiculous that a man who had been everywhere and seen everything, who could hold a roomful of people enthralled and laughing as he had done the previous evening, who had been offered complete charge of a ship — Polly did not like slavers but she recognized that they were not entrusted to everybody — should behave so stupidly. Other young men had admired her and told her of their admiration without difficulty, often in set poetic phrases to which it was easy to make a graceful non-committal reply. Mr. Rupert Cleaver, who had obtained Mr. Catlett's permission to pay his addresses, had done so with controlled and praiseworthy eloquence. Momentarily she asked herself again why she had not accepted him. Her father had thoroughly approved and what he had had to offer had been so perfect a pattern of the marriage she wanted — when, that is, she wanted marriage: a fine large house near Rochester, more servants, an equipage with a coachman — Rupert's mother had been 'county' an dthe death of both parents had left their only son so well established that a far less personable young man would have been considered an excellent match. He had a good reputation too. He was not wild — anything but the heartless villain John had feared for her in that letter which she had kept folded away in the great chest in her room — and she could not say why the phrase had flashed to her mind as she listened demurely to Rupert's peroration. But from that flashing recollection her decision to refuse him had been fixed, gently acted upon, and unregretted. Now that the writer of those telling phrases was returned, virtually from the dead, and standing like a great dumb ox in front of her, she felt like asking him why he had bothered to come.

Oh, he loved her, she knew. He had written it often enough. But why, now that she had made the opportunity, couldn't he tell her so, settle this confusion of thought within her, let her know something of him and of what it would be like to call him — she shied back like a young colt from the word "husband" in connection with him. It was all very well for him to arrive unexpectedly after the even less expected visit from Captain Newton, to set all the relatives watching her, to have Aunt Hammond and Mamma pitying the "poor boy who loved her so deeply." She was sorry for his misfortunes, yes. She had cried when that dreadful letter came from Africa, cried in utterly uncomprehending pity and named his name silently for Sundays thereafter when the prayer mentioned those "in any other adversity". But she could not marry everybody she pitied. She really did not want, as far as she could tell, ever to marry him, though his repeated turning up in her life since she was thirteen was most unsettling; and it was certainly asking too much to expect her to take the initiative in a proposal which she did not wish to evoke.

(To be continued.)

Learning to Fly Whirlybirds

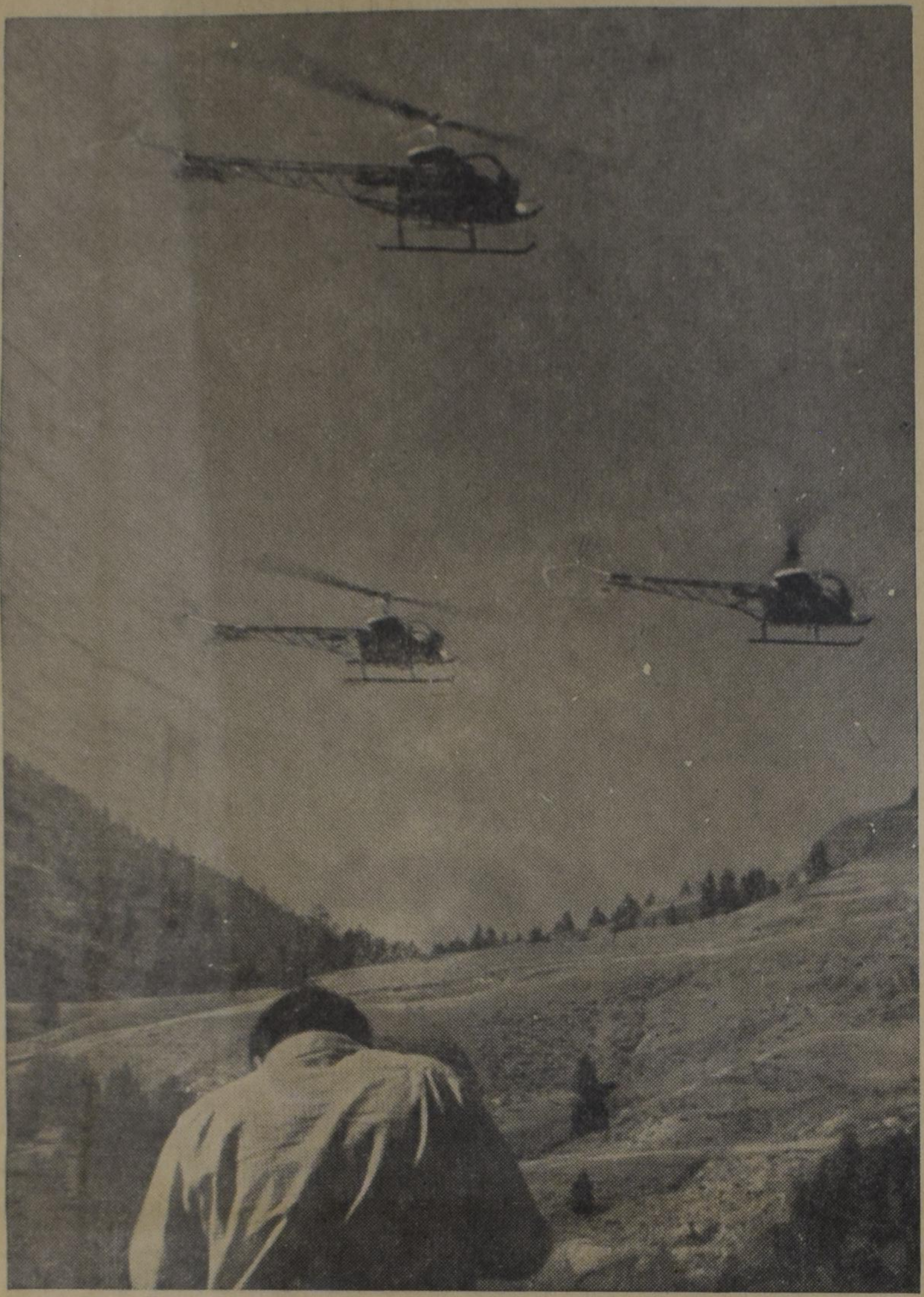

Use of helicopters is growing steadily in Canada and the need for qualified helicopter pilots continually outruns supply. Above, at Canada's only school for helicopter pilots in Penticton, B.C., 3 students come in for a landing after a busy day of training in surrounding mountain ranges.

Young Canadians who feel the right career must combine adventure and freedom with high financial rewards are finding the answer in training as pilots for Canada's mushrooming helicopter industry. Probably no other modern machine has shown such astonishing growth in the past decade as this ungainly whirlybird which has tackled an endless variety of jobs with incredible skill and efficiency. Proud of its claim as the "cost cutting 'copter" this mechanical hummingbird – which can fly vertically, stand still in the air, or fly backwards – has proven itself under the most difficult and challenging conditions. Its appearance marks one of the most colourful items in known to his associates as "Mr. Helicopter", has been credited with training more helicopter mountain pilots than any other man alive.

Students at the school put in 4 months training during which time they receive basic classroom instruction and must log 75 flying hours —half of them solo. Cost of the training runs high but rewards are commensurate: salaries run in the $10,000 and up brackets. Job opportunities invariably outnumber supply. With the exploitation of Canada's mineral wealth in the north and helicopter runs forecast for several Canadian cities by 1961, it looks as though things are going to stay that way for some time to come.

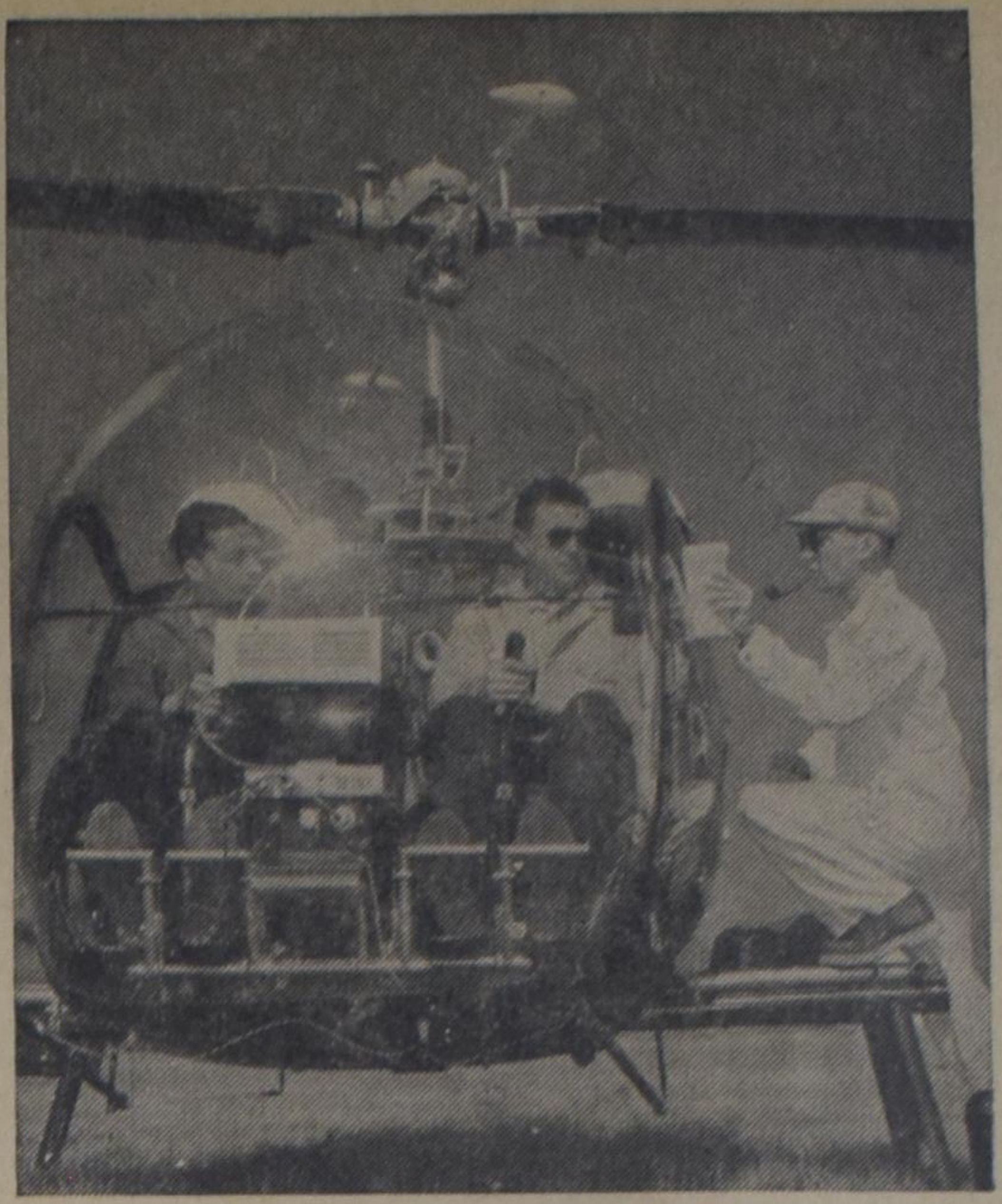

Students, who must hold commercial pilot's licence, log 75 hours in the air during 4 month course. Above, Fred LaGrice (centre) receives instructions before take-off.

Carl Agar—"Mr. Helicopter"

the ledger of Canada's recent economic growth. As acceptance of this versatile wonder bird of modern aviation has spread throughout industry, the demand for helicopter pilots has grown too.

In 1950 Carl Agar, who today runs the largest commercial helicopter operation in the world, started a school for helicopter pilots at Penticton, British Columbia. The mountainous terrain of Canada's West Coast was particularly suitable for training helicopter men in the intricate skills of mountain flying and Carl Agar,

Chief Instructor, Don Poole, who has been called the "most experienced helicopter mountain pilot in the world", conducts an outdoor session on helicopter mechanics. Helicopter performance is affected by changes in wind, load, altitude and temperature. Density-altitude charts are posted in cockpits to help pilots maintain vital margin of safety.

National Film Board of Canada Photos by Chris Lund and Gar Lunney

Instructor Ed Phillips (left) checks oil level in tail rotor of helicopter. Ability to service own 'copter is essential since pilots often operate on their own in remote areas.

SEPTEMBER UNIONVILLE CONFERENCE

The Third September Unionville Conference sponsored jointly by the Association for Reformed Scientific Studies and the Federation of Calvinistic University Clubs (FCUC) was held from Friday evening, September 24 until Sunday evening, September 26, with Jim Vreugdenhil, president of the FCUC, acting chairman.

The conference was well attended by students and others who had not been able to attend the August conference.

Two of the lecturers for this conference had lectured previously this summer in Unionville, Alberta, and British Columbia. Rev. M. Vrieze gave two lectures on "The Community Idea" and Dr. N. Van der Laan delivered three lectures on the physical science. The group discussions held after each lecture proved to be very fruitful and aided greatly in clarifying some of the ideas presented in the lectures.

On Saturday evening a film entitled "The University' was shown. In it, some of the prevailing attitudes of students at the Canadian universities were pointed out. A discussion period led by Dr. P. G. Schrotenboer followed.

The overall atmosphere at this conference was one of a genuine desire to understand the Christian's engagement in learning. However, most of those who attended felt that the conference was too short to delve fully into the thoughts presented in these and previous lectures. We hope that these lectures will soon be made available for further study.

We as students, are very thankful that God has given us such talented men and the opportunity to attend these conferences.

Henry Brouwer,
Secretary, FCUC

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. - Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main St. W., Hamilton, Ont.
Phone JA 8-1932
for
Sundayschool supplies. Large variety of reward tickets, attendance cards, texts, study material for Women and Men Societies (Dutch & English), Young People Groups and Boys Clubs. Ask for catalogue.

Fleurs de Hollande
EAU DE PARFUM
PARFUM
SAVON
POUDRE

Now across Canada at Rexall's Drug Stores and all other Department Stores. Ask for it by name: "Fleurs de Hollande"
BOLDOOT
ANNO 1789

RIC
REALTY LTD.
Residential Industrial Commercial
Ask for MR. H. SNOEK
4938 Yonge St. Willowdale
222-2581

DAIRY FARM
236 Acres as a going concern, with 55 head of Holstein cattle. Full line of new machinery. Over $1,000 monthly milk cheque. Good buildings. Asking $65,000. Terms. Call: John F. De With, Realtor, Bowmanville, Phone 623-3950.

With gratitude to our Lord, the Giver of Life, we are pleased to announce the birth of our first daughter

HELEN ELIZABETH

A sister for Nim.

Kees and Liz Vreugdenhil (nee Alkema)

October 6th, 1965.
66 Lincoln Rd., Chatham, Ont.

Grateful to our heavenly Father we announce the birth of our daughter and sister

CYNTHIA

Cecil and Anneke Janssens nee Okkema
Edward
Gerald

October 2nd, 1965.
R.R. 3, Fort William, Ont.

CROSS WORD PUZZLE

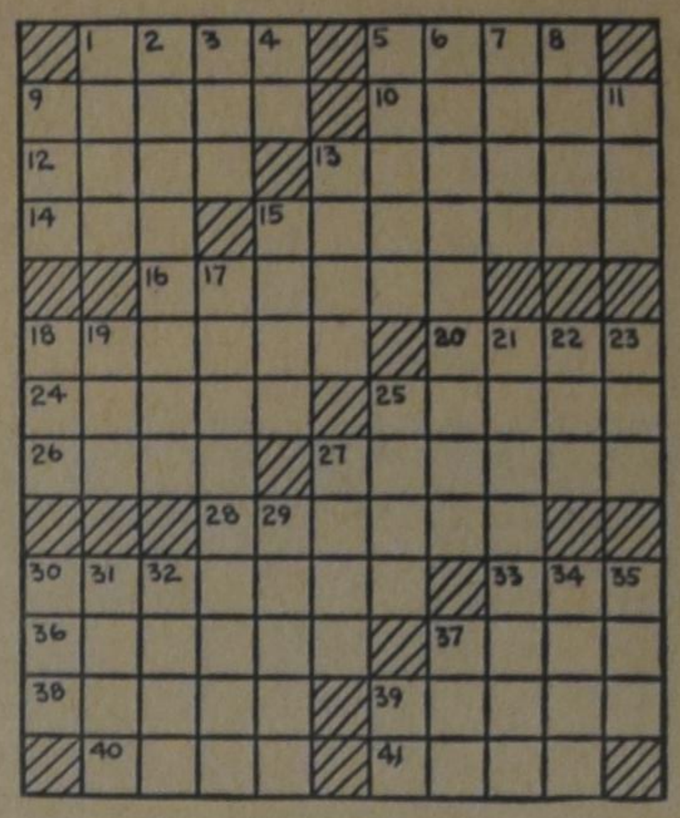

ACROSS
1. Strike breaker
5. Star performers
9. Crazy: slang
10. Plainer
12. Relative
13. Salty
14. Couples: abbr.
15. Bears witness
16. Soup dish
18. Brass-wind instrument
20. Slopes
24. Bind
25. Framework
26. Small barracuda
27. Attires
28. Waylay
30. British soldiers
33. Frequently
36. Conforms
37. Filament
38. Recipient of a gift
39. Descriptive of a lassie
40. Communists
41. Cape

DOWN
1. Not sweet
2. Interpret
3. Insect
4. Alongside
5. Subside
6. Almanacs
7. Goddess of discord
8. Dispatched
9. Fold over
11. Thing: Latin
13. Let it stand
15. God of war
17. Unbranded
18. Pennies: abbr.
19. Weep: Scot.
21. People of Boise
22. Lever
23. French pronoun
25. Shank
27. Justice Fortas and namesakes
29. Arachnids
30. Lincoln's child
31. Smell
32. Hair on horse's neck
34. Fish accessories
35. Attempt
37. Garden tool
39. Group of soldiers: abbr.

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN

BOARD OF TRUSTEE Meetings

September 14-16, 1965

DAYS OF DECISION

No previous board meetings, I am certain, could compare in historical importance nor in sense of purpose and direction to the September 1965 meetings of the Board of Trustees of the A.R.S.S. In a spirit of thankfulness to God for the blessings of the past year, the board met September 14-16, at the Rehoboth Christian Reformed Church in Toronto, Ontario to consider the future.

The A.R.S.S. is a movement of faith and the decisions made by the board are made in faith. It is difficult to transport you from your comfortable living room chair into the midst of a board meeting, but in order that you may fully appreciate the decisions taken by the board, we must try to do just that. You must sense something of the intense struggling that takes place, something of the historical development of this peculiar movement and something of the historical implications of the decisions taken.

Intense struggling marks the board meetings because the board recognizes that bold steps must be taken if a Reformation is to free learning from the bondage of secular imprisonment, and yet the trustees realize that they must act in a manner that is historically and financially responsible. The historical development of the movement can best be sensed if we turn for a moment to the objects of the Association as they are set out in the constitution. "The objects for which the corporation is incorporated are to undertake or promote scripturally directed learning and scholarly enterprise and in particular, to establish, control and develop a Christian University." Since its birth in 1956 the emphasis of the Association has been upon the first part of the objects, the promotion of scripturally directed learning. University student clubs were organized. A.R.S.S. chapters sprang up across the country. Annual student conferences were held at various locations across the country. A host of excellent materials were published. This Reformation in learning must go on! Was it now time to "establish and develop a Christian University"? A reformation in learning? No small task! How lovingly and tenderly, how prayerfully the board must nurture this precious child, must in faith coax the movement from a sitting position, through the crawling stage, to a walk, a trot and finally in faith and prayer ask the Question, Is now the time, Lord? Is now the time to pull all the stops and rush full speed ahead?

Can you now begin to sense what happens at an A.R.S.S. board meeting? Can you now begin to appreciate that the decisions taken by the board are not so many cold potatoes, are not the objective formulations of the wearisome deliberations of a group of men tried and true? Can you now begin to appreciate that the decisions taken by the board are the living results of the soul-wrenching deliberations of a body that above all seeks to be obedient to God's command to effect a Reformation in learning? Now that you sense the labour pains that precede and accompany the birth of Board decisions we must outline for you its major decisions.

ELECTION OF OFFICERS

Testimony to the national character of the movement was given by the election, for the first time in the history of the movement, of a western trustee, the Rev. Alvin N. Venema of Richmond, B.C. as president of the Association. Completing the slate of elected officers, all for a one year term are, Jacob Vos as vice-president, John Van Dyk as secretary and Gerald VandeZande as treasurer. Retiring officers Dr. R. Kooistra (past president) and Rev. F. Guillaume (past vice-president) served the Association with dedication and vision and board members are thankful that these men remain on the board to give direction and advice. Elected to the Executive Committee, which "shall conduct the affairs of the Association between meetings of the Board of Directors", (Art. VIII, A.R.S.S. by-laws) for the coming year were the following persons; G. Andreas, J. VanDyk, H. van der Laan, G. Vandezande, J. Vos and the new board member elected at the October 9th members meeting, namely M. DeVries and Dr. P. Schrotenboer in an advisory capacity. Dr. Schrotenboer, the Executive Director of the Association, was reappointed for the year 1966. The board expressed its deep appreciation for his dedicated labours during the past year.

A FITTING CENTENNIAL PROJECT (THE INSTITUTE)

Since 1956 the Board and indeed all members and supporters of the Association prayerfully worked and looked in great anticipation and expectation towards the day when University dreams would concretize into realities. It was therefore an exciting, tension filled time, when on the morning of September 15, 1965 the Board considered the report on the "Place and task of an Institute of Reformed Scientific Studies" (as a stage in our development towards a university).

We cannot begin to do justice to the institute report by attempting to discuss it at length. You must obtain a copy and read it for yourself.* However we would like to quote the following portions. The first deals with the Association's concern for the student; "the A.R.S.S. knows that in the continuing present crisis of our world it must bring home to the hearts and minds of this student generation the claim which the revelation of God in Jesus Christ makes upon the whole scientific and scholarly enterprise of man, and that it must do this in a way surpassing any hitherto attempted." The second emphasizes the desperate need for a center for Reformed Scientific Studies; "What we need, need desperately, and need at once, is a continuing center for sustained scholarly analysis, for student guidance through-out the year, for mutual discussion and for translation and original publication, — all in the spirit of our PREAMBLE and EDUCATIONAL CREED. Such a center is needed not only for the students. It is needed by the entire Christian community, which in these troubled and deeply unsettled times is in very earnest need of just such help as truly scripture-driven scholarship can alone provide".

* Obtainable from the secretariat.

Following discussion of the report the Board adopted the following proposals;

1. The Board recommends to the members that they
   a. approve the establishment of an Institute of Reformed Scientific Studies.
   b. to be erected somewhere in the greater Toronto area.
2. The Board recommends to the members that they approve the appointment of a qualified person to engage in promotional and teaching activities which will lead to the establishment of the Institute of proposal #1, the appointment to become effective September 1, 1966.
3. The Board recommends to the members that they approve September of 1967 as the opening date of the Institute, and that it be staffed initially by two full-time professors, one in the faculty of philosophy and one in the faculty of law and political science.

The members voted on these recommendations at the members meeting on October 8, in Toronto. Those who were unable to attend the meeting because of distance received ballots in the mail. The proposals were approved by a 95% majority. The treasurer estimated that in addition to the Association's normal annual operating budget (approximately $25,000) an amount of $20,000 must be raised to meet the institute budget for the preparatory year 1966-67 and an amount of $36,000 to meet the operating budget of the institute for the year 1967-68. This means that approximately 500 full members and 2,350 associate members must be gained within the next two and one half years. Pray God, that faithful Christians across the nation will respond to this need. As a preliminary measure to the establishment of the Institute the Board appointed a special committee to study the specific structure and function of the Institute and to study possible relations with other educational institutions, including the possibility of jointly using library and other facilities. The committee will report to the February 1966 meetings of the Board of Trustees.

DEVELOPMENT DIRECTOR

Recognizing that the establishment of the Institute in 1967 will only be possible if God's people across the nation respond in large numbers to the challenge of scripture-driven scholarship, the Board decided to appoint a full time development director this fall whose task it will be to expand immediately the A.R.S.S.'s base of financial support in a significant way. During the coming year the Development Director (the Board hopes to announce the name of the appointee in the very near future) will arrange numerous meetings across the nation to explain the work and plans of the Association and to gain new members and supporters. Less than two years remain in which the A.R.S.S. must gain the wholehearted support of many more supporters. The Development Director will therefore place concretely before the entire Christian community the dire needs, especially financial, of the A.R.S.S. Under the supervision of the Executive Committee and in cooperation with the Executive Director he will seek ways and means of rallying the people by means of implementing the approved promotional program.

PROMOTIONAL PROGRAM

Not only must the Association gain many new members and supporters, it must also seek ways and means of contributing to a deepening and broadening of the insight and conviction of its present members and supporters. The Board feels that local chapters should perhaps follow a unified, planned program of study to consolidate their vision and strength. The Board realizes that much more must be done in this area. Chapters should become increasingly more involved with and should offer their services to various organizations in each community. Speakers should be offered to address school society meetings, young peoples meetings and rallies, ministers conferences, ladies conventions, C.L.A.C. rallies and other groups both within and outside of our Reformed circles. Together in a positive framework the cause of the A.R.S.S. must be brought to the fore across the nation. The Board needs your help. Are you prepared to give it?

STATUS AND ADMISSION OF MEMBERS

Aware of the concern of some members regarding the status of members in and the admission of members to the Association, the Board carefully examined a report of the British Columbia Trustees dealing with that matter. Also studied in this connection were the communications of several members and the Institute report. Believing it unwise to make piecemeal changes the Board appointed a committee to consider the structure of the Association, particularly examining the relation of full and associate members, the place and function of the chapters, the admission of members, the lines of authority between the Institute and the Association, etc., with a view to achieving an increasingly active, national organization. This committee is to report to the February, 1966 meetings of the Board. The appointment of a committee to study these matters in no way reflects that the Board does or does not consider changes necessary; it only reflects the Board's opinion that this whole matter requires further study. Space does not permit a detailed report of the many other decisions taken by the Board. We have tried to give you the basic information with respect to the major decisions taken.

MONTHS OF HOPE

The DAYS OF DECISION merged into MONTHS OF HOPE as the meetings came to a close on the evening of September 16, and the weary, but exhilarated Board members returned to their homes and duties across this nation and the U.S.A.

Months of hope and prayer now begin; for the A.R.S.S. is engaged in a life and death struggle, a struggle with the forces of darkness and death, a struggle to liberate learning from the clutches of death, so that the marvellous light of our King might shine in all its glory. The victory has been won! For did not our Lord victoriously arise from the tomb? Indeed, Christ is King of Learning! Secular men are dethroning our King! Let us reclaim the area of learning for our King. Is that not our reasonable service? O God, cause thy people to rally to the support of the A.R.S.S. O God, let there be an institute of Reformed Scientific Studies in the year 1967.

John A. Olthuis, Board Trustee

Secretariat:
729 Upper Gage Ave.,
Hamilton, Ont.